

בשם ה'
זעזעה ונצליוז

קונטרס
אורות המועדים
שבועות

והוא:

תמצית תורת ברסלב
תורות • תפילות • שיחות • סיפורים

הובא לדפוס ע"י

מכון

"אמונת־חכמים"

להדפסת ספרי רביה"ק מוהר"ן מברסלב

פעיה"ק צפת תובב"א

לכל מאן דבעי

היות וכל מטרתנו בהדפסת הספר הקדוש הזה
הוא לקיים צוואתו של מוהרנ"ת ז"ל שציוה קודם הסתלקותו

"יפוצו מעינותיך הוצה"

על כן הגנו נותנים רשות לכל מי שרוצה
להדפיס לצלם או להעתיק את הספר הזה

לרפואת

אופק רפאל בן רות

לע"נ

משה חי בן לאה

מרים בת צפורה

גליונות שיעורים ומודעות בתורת ברסלב
breslevmail@gmail.com

052-7692148

052-7631856

e.h.breslev@gmail.com

עגרות המועדים

שער

תורות

מתוך הספרים:

ליקוטי עצות, ליקוטי עצות מהדורה בתרא

ליקוטי עצות חדש

יטה אָנוּ היטב לְסַפּוּרֵי

דְּבָרֵיהֶם, וְשָׁמַע שֶׁהֵם מְדַבְּרִים
רק מֵהַסְפִּירָה שֶׁל אוֹתוֹ הַיּוֹם:

(שם סימן קכב)

ג מ"ט [אַרְבָּעִים וְתִשְׁעָה] יָמֵי

הַסְפִּירָה הֵם כְּנֶגֶד

מ"ט שְׁעָרֵי תְּשׁוּבָה, שֶׁהֵם

כְּנֶגֶד מ"ט אוֹתִיּוֹת שֶׁבְּשִׁמּוֹת

הַשְּׁבָטִים, שֶׁעַל יְדֵי אֵלֹוֹ

הָאוֹתִיּוֹת וְהַשְּׁעָרִים אָנוּ צָרִיכִין

לְשׁוּב בְּתִשְׁבּוּבָה אֵלָיו וְתִבְרָךְ.

וְשָׁבוּעוֹת הוּא בְּחִינַת שְׁעַר

הַחֲמִשִּׁים, שֶׁהוּא בְּחִינַת

לְקוּמֵי עֲצוֹת

א עַל יְדֵי שְׂמִיחַת פּוּרִים

בְּהַמְחָאת כַּף

וְרַקוּדִין, עַל יְדֵי זֶה זוֹכִין לְקַיֵּם

מִצְוֹת סְפִירַת הָעֵמֶר בְּשִׁלְמוֹת,

וְעַל יְדֵי זֶה זוֹכִין לְקַבְּלַת

הַתּוֹרָה בְּנִגְלָה וּבִנְסֻתָּר: (ליקוטי

מוהר"ן סימן י אות ח)

ב כָּל מֵה שֶׁהָעוֹלָם מְדַבְּרִים

בְּכָל יָמֵי הַסְפִּירָה, הֵם

מְדַבְּרִים רק מֵהַסְפִּירָה שֶׁל

אוֹתוֹ הַיּוֹם, וְמִי שֶׁהוּא מִבִּין

וְלִידַע זֹאת. אִם

ד אורות שבועות המועדים

התשובה מה שהוא יתברך צריך לשוב בתשובה כביכול, דהינו שישוב אלינו ברחמים. וכל אלו השערים זוכין להגיע אליהן ולפתחן על ידי אמירת תהלים (עין 'תשובה' אות לב). על כן צריכין לזהר ביותר במ"ט ימי הספירה לומר תהלים בכונה, כדי לזכות על ידי תהלים לכל שערי תשובה הנ"ל, שהם כנגד ימי הספירה שבהם אנו צריכים לטהר מזהמתנו ולשוב אליו יתברך, כדי שהוא יתברך ישוב אלינו בשבועות כנ"ל: (ליקוטי תניינא

פי הרחמים הם כפי הדעת כמו שנתבאר במקום אחר. אשרי הזוכה לקבל קדשת שבועות, בפרט המקוה של שבועות, שהיא מקוה של שער החמשים, שממש נמשך הקדשה והטהרה על ישראל א"ז: (ליקוטי מוהר"ן סימן נו אות ז)

ה בשבועות מקבלין התורה, ואז יכולין לקבל חיות חדש ולהמשיך רפואה להראה: (שם סימן רסז)

לקוטי עצות

מהדורה בתרא

יא השיר של 'אקדמות' עם הנגון שלו הוא דבר נפלא וחדוש גדול מאד, והוא שיר של חשק עין פנים: (שיחות הר"ן סימן רנו)

ד מבילת המקוה בשבועות הוא חסד עליון ורחמים גדולים ודעת נפלא מאד, כי שבועות הוא שכל דק ועליון וגבוה מאד, שהוא חסדים ורחמים גדולים מאד,

סימן עג

אורות שבועות המועדים ה

לְקוּמֵי עֲצוֹת חֲדָשׁ

ז על ידי הנפת עמר שעורים, על ידי זה מקשרין כל בחינות המקום לבחינת למעלה מן המקום, ועל ידי זה דיקא מופכין עצמן מממאית מצרים, כמבאר בפנים. ועל ידי ספירת העמר שסופרין אחר כך מקשרין הזמן לבחינת למעלה מהזמן, ועל ידי זה נתמלא הלבנה מפנימתה, בבחינת "ויהי אור הלבנה כאור החמה" וכו': (הלכות ציצית הלכה ג אות יז)

יד "חמץ" אותיות "מצח", בחינת מצחא דזעיר אנפין וכו', שמשם התעוררות כל הדינים, רחמנא לצלן. ומזה העקר אחיזת הסטרא אחרא והקלפות בחינת שמד, אל אחר, כפירות

וזנות, בחינת "מצח אשה זונה". ועל ידי שנוהרין מאכילת חמץ בפסח, ועל ידי מצות ספירת העמר, על ידי זה ממשכין הארה והמתקה מבחינת מצח הרצון, ואז נמתקין הדינים שאחיזתם מבחינת מצח הנ"ל, על ידי הארת מצח הרצון. ועל פן אחר כך התר החמץ, עד שעל ידי זה אנו זוכין בשבועות לבחינת התגלות מצח הרצון, שהוא בחינת פדיון העליון הכולל הנ"ל, שעל ידי זה כל התמתקות, עד שמתגברין גרים ועולים על ידי זה משמד לרצון, שזה בחינת התקרבות ישראל להשם יתברך בשבועות על ידי קבלת התורה: (שם אות טז)

טו על ידי מ"ט ימי הספירה, ממשכין ההמתקה -

אורות שבועות המועדים

1

להמתיק כל העשרים וארבעה
בתי דינים: (שם אות כה)

מז על ידי שיוצאין מגלות
מצרים, שהוא ערות
הארץ, בחינת תאות נאוף,
ומקדשין את עצמן במ"ט ימי
הספירה, שעל ידי זה נכלל
במ"ט אותיות שיש בשמות
השבטים, שזה בחינת קדשת
הברית, כמבאר בפנים, על
ידי זה זוכין אחר כך בשבועות
לקבלת התורה. כי עקר קבלת
התורה שתהיה בבחינת ברכה
וסם חיים הוא על ידי קדשת
הברית: (הלכות ברכת התורה
הלכה א)

בז על ידי הנפת עמר שעורים
למעלה ולמטה וכו'
וספירה, אנו ממשיכין עלינו
אמונת השגחה פרטית, לידע
ולתאמין כי הכל מקשר אליו,
כי הוא יתברך משגיח תמיד
בהשגחה פרטית על כל פרטי
הבריאה. וזה הכנה לקבלת
התורה, כי זה יסוד כל התורה
בלה שתלוי באמונה הקדושה
הזאת: (הלכות משא ומתן הלכה
ד אות ט)

יז בשבועות עולין עד שרש
הרצון, ועל ידי
זה נתהפך גם חכמת הטבע
לרצון, על ידי התגברות
התגלות הרצון שנתגלה אז
שהכל מתנהג רק ברצונו

אורות שבועות המועדים

כח על ידי שהצדיק מאיר גם בְּדְרֵי מִטָּה שֶׁהֵם אוֹתָם הָאֲנָשִׁים הַפְּחוּתִים שֶׁנִּפְלוּ מִמְדַּרְגָּתָם מְאֹד, שִׁדְעוּ גַם הֵם כִּי מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְהֵשֵׁם אִתָּם וְעַמָּם וְאֶצְלָם, וְלֹא יִירָאוּ וְלֹא יִתְיַאֲשׁוּ חֵם וְשָׁלוֹם, רַק גַּם הֵם יִתְעוֹרְרוּ וְיִקְצוּ וְיִתְחִילוּ לְהִתְקַרֵּב לְהֵשֵׁם יִתְפַּדְּךָ מֵעַתָּה בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, וְעַל יְדֵי זֶה בְּעֶצְמוֹ הוּא מְאִיר בָּהֶם הַדַּעַת וּמְגַרֵּשׁ מֵהֶם הָרוּחַ שְׁטוּת וּמוֹצִיאָם עַל יְדֵי זֶה מִכָּל הָעוֹנוֹת, שֶׁזֶהוּ עֵקֶר הַרְחֻמְנוּת שֶׁצְרִיכִין לְרַחֵם עַל יִשְׂרָאֵל. כִּי אִפְלוּ אִם הָאָדָם הוּא כְּמוֹ שֶׁהוּא, תִּכְרַף כְּשֶׁמוֹדִיעִין לוֹ הַיָּטִב כִּי גַם שֵׁם וּבְמִקוֹמוֹ נִמְצָא גַם בֶּן הַשֵּׁם יִתְפַּדְּךָ, כִּי גַם בְּתוֹךְ הָרוּחַ שְׁטוּת בְּעֶצְמוֹ יֵשׁ נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה, כִּי גַם שֵׁם

יֵשׁ חַיּוּת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְפַּדְּךָ, שֶׁזֶה בְּחִינַת "הַשֵּׁכֵן אִתָּם בְּתוֹךְ טְמֵאתָם", עַל יְדֵי זֶה בְּעֶצְמוֹ נִתְבַּטַּל הָרוּחַ שְׁטוּת, בְּבְחִינַת "וַיִּנְעוּ אֱלִילֵי מִצְרַיִם מִפְּנֵי", שֶׁזֶה בְּחִינַת: "וְעִבְרַתִּי בְּאָרֶץ מִצְרַיִם" - 'וְאִתְגַּלִּיתִי וְכוּ', וְעַל יְדֵי זֶה "וְהִבִּיתִי כָל כְּבוֹד" וְכוּ', שֶׁהוּא בְּחִינַת הַדַּעַת דְּסִטְרָא אַחֲרָא, שֶׁמִּשָּׁם הָרוּחַ שְׁטוּת. כִּי מִי הוּא זֶה עֹרֵב אֶת לְבוֹ לְגִשְׁתֵּי אֱלֹוֵי יִתְפַּדְּךָ, כִּי עֵקֶר קִיּוּם הָרוּחַ שְׁטוּת הוּא מִהִסְתַּרְתֵּי אֱלֻקוֹתוֹ יִתְפַּדְּךָ, אֲבָל תִּכְרַף כְּשֶׁנִּתְגַּלְּהָ אֱלֻקוֹתוֹ יִתְפַּדְּךָ גַם שֵׁם, אֲזִי מִמִּילָא נִתְבַּטַּל הָרוּחַ שְׁטוּת:

וְזֶה בְּחִינַת הַנֶּפֶת עֹמֵר שְׁעוֹרִים, שֶׁהוּא מֵאֲכָל בְּהֵמָה, בְּחִינַת הָרוּחַ שְׁטוּת, וְצְרִיכִין לְנַפְוֹתָהּ בְּשִׁלְשׁ עֶשְׂרֵה נֶפֶה, עַד שֶׁיִּכְרַר גַּם מִשָּׁם

ח אורות שבועות המועדים

ניצוצות קדושים וברורים נפלאים, עד שיעלה הפל לריח ניחוח להשם, פי גם שם נעלם חיות אלקותו יתברך, כי מלא כל הארץ כבודו. ועל ידי זה מקרבין הפל להשם יתברך, שזה בחינת פלליות העולמות, בחינת תחתונים למעלה וכו'. וזה בחינת ספירת העמר שאחר כך, הינו שמקשרין הימים והזמן, ששם עקר אחיזת הרוח שטות, לבחינת למעלה מהזמן, שזה בחינת מה שמבאר בפגנות שעל ידי ספירה ממשיכין המקיפין וכו'. והמקיפין אלו הם בחינת אריכות ימים ושנים, בחינת עולם הבא שהיא למעלה מהזמן:

וזה בחינת "תמימת התנינה", כי זה עקר תמימות ושלמות הזמן - לקשרו

למעלה מהזמן, בחינת פלליות דרי מטה בדרי מעלה, פלליות העולם הזה בעולם הבא - שזה עקר השלמות, ועל ידי זה אנו זוכין להשיג דעת וחקמה אמיתית, דיקא על ידי הימים והזמן. פי בכל יום יש בו חכמה ודעת מיחד, בחינת "ימים ודברו" וכו'. ועל ידי זה שאנו עוסקין בימי הספירה להרים ולהגביה התחתונים והירודים מאד בחינת דרי מטה, להגביהם למעלה ולקרבים להשם יתברך, שזה נמשך מבחינת הנפת עמר שעורים כנ"ל, על ידי זה נמשך בכל יום איזה הארה מהארת הרצון, עד שבשבועות נמשך בחינת עליונים למטה, בחינת "וירד ה' על הר סיני", ואז זוכין בשלמות לתמשיך הארת הרצון, שזה בחינת שפע הפתר שנמשך

אורות שבועות המועדים

בשבועות, בחינת מקנה של שבועות שהוא בחינת ים החכמה הנ"ל. ואז עולין מבחינת מאכל בהמה למאכל אדם, שזה בחינת שתי הלחם שהקריבו בשבועות. ואז נתתקן בחינת אכילת ישראל בשלמות, שיזכה כל אחד בשעת אכילתו להארת הרצון שהוא בחינת 'מה', שזה תכלית שלמות ה'אדם' שגימטריא 'מה':

וזה שמוכא בכונות ספירה, שיש ש"ך ניצוצין, וצריכין לבון להמשיך בכל יום מ"ה ניצוצות - גימטריא 'אדם'. ובשבעת ימי השבוע ממשיכין שבע פעמים 'אדם' - גימטריא שט"ו, ועם ההא וכו' גימטריא ש"ך וכו'. הינו, על ידי שמודיע לנו הצדיק כי גם בהרוח שטות בעצמו יש

שם חיות אלקותו ותפוד, על ידי זה מדבק את עצמו להשם ותפוד גם משם, עד שנתעורר משם להשם ותפוד מכל מקום שהוא שם, ועל ידי זה הוא מלקט בכל יום כמה ניצוצות הקדושים המלכשים שם במקומו, ואז הוא מתפוד מבחינת שט"ו, שהוא בחינת "שטו העם ולקטו" - בשטותא כמבאר בזהר הקדוש, שזה בחינת עשתונותיו ומחשבותיו ובמחונותיו של שוא והכל, שכלם הם מבחינת הרוח שטות שנתעה בו, והוא מברר מכל זה ניצוצות הקדושים שהם בחינת דעת, בחינת רצון, בחינת 'מה', בחינת שבע פעמים אדם. כי בכל מדה ומדה משבע מדות ובכל בחינה ומדרגה צריכים ברורים אלו:

אורות שבועות המועדים

וְכֹל זֶה אֲנִי עוֹסְקִין לְבָרֵךְ
בְּחֵינַת אָדָם, בְּחֵינַת
דַּעַת, שְׁנַעְלֵם גַּם בְּתוֹךְ בְּחֵינַת
בְּהֵמָה בְּנִ"ל, עַד שְׁזוֹכִין אַחַר
כֵּךְ לְשִׁלְמוֹת הָאֶרֶת הַרְצוֹן,
בְּחֵינַת מִדְרַגַּת אָדָם בְּשִׁלְמוֹת,
שְׁזֵה בְּחֵינַת שְׁבוּעוֹת בְּנִ"ל.

כֵּן מוֹבָא בְּפִנּוֹת שְׁעַל יְדֵי

הַסְפִּירָה מְמַשִּׁיכִין

הַמְקִיפִין, בְּנִזְכָּר לְעִיל. וּמְקִיפִין

הוּא בְּחֵינַת הַשֶּׁכֶל שְׂאֵי אֶפְשָׁר

לְהַשִּׁיג, וְאִם בֵּן מָה הוּא

הַמְשַׁכְתֵּן? אֵךְ הָעֵקֶר שְׂאֵנִי

מְמַשִּׁיכִין עָלֵינוּ הַשֶּׁכֶל הַמְקִיף

שִׁיחֵיהָ סְמוּךְ אֵלֵינוּ וְיִקְרַף אֶת

שִׁכְלֵנוּ, הֵינֵנו שְׁנִזְכָּה לְרֵאוֹת

וּלְהִבִין שִׁישׁ סוּדוֹת גְּדוּלִים

עֲצוּמִים וְנִפְלְאִים בְּתוֹרָה וְאֶצֶל

הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים, וּבִדְבַר

כָּל דְּבָרֵיהֶם חַיִּים וְקַיָּמִים

וְנִאֲמָנִים וְכוּ', וְאִסוּר לָנוּ לְכַנֵּס

בְּזֵה בְּקִשּׁוֹת וְתַרְוִיצִים וְכוּ', כִּי

הֵלֵא אֲנִי מְבִינִים וְרוֹאִים

בְּמַעַט בְּעֵינֵינוּ נִפְלְאוֹת

וְאֲמִתַּת הַשְּׁגָתָם עַד אֵין סוּף,

רַק שְׁעֵדִין הוּא בְּבִחֵינַת

מְקִיפִים אֶצְלָנוּ. וּפְנִימִיּוֹת

וְכֹל זֶה אֲנִי עוֹסְקִין לְבָרֵךְ
בְּחֵינַת אָדָם, בְּחֵינַת

דַּעַת, שְׁנַעְלֵם גַּם בְּתוֹךְ בְּחֵינַת
בְּהֵמָה בְּנִ"ל, עַד שְׁזוֹכִין אַחַר

כֵּךְ לְשִׁלְמוֹת הָאֶרֶת הַרְצוֹן,
בְּחֵינַת מִדְרַגַּת אָדָם בְּשִׁלְמוֹת,
שְׁזֵה בְּחֵינַת שְׁבוּעוֹת בְּנִ"ל.

וְכֹל זֶה הוּא תְקוּן חֲטָא אָדָם
הָרֵאוּשׁוֹן, שְׁפָגַם בְּאִכְלֵתוֹ,
וְעָבְשׁוּ מִתְקַנֵּין זֹאת בְּתַחֲלָה,

בְּבִחֵינַת "וְאִכְלֵת אֶת עֵשֶׂב
הַשָּׂדֶה", שְׁגַם בְּחֵינַת מֵאֵכֵל

בְּהֵמָה בְּחֵינַת 'עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה',
יִתְבָּרַר עַל יְדֵי שְׁמַמְשִׁיכִין

הַדַּעַת וְהָאֶרֶת הַרְצוֹן גַּם
לְשֵׁם, וְאַחַר כֵּךְ יִזְכָּה עַל יְדֵי

הַיְגִיעָה בְּתוֹרָה וְתַפְלָה
וְהַתְקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים, לְבִחֵינַת

לֶחֶם - מֵאֵכֵל אָדָם, בְּחֵינַת
"בְּזַעַת אַפִּיךָ תֹאכַל לֶחֶם".

שְׁזֵה בְּחֵינַת מָה שְׁבִפְסַח
מְקַרְבִּין עֹמֵר שְׁעוּרִים

וּבְשִׁבוּעוֹת מְקַרְבִּין שְׁתֵּי

אורות שבועות המועדים י"א

אותנו באמונה הקדושה, להאמין באמונה שלמה כאלו רואין בעינינו כי השם אתנו, כי מלא כל הארץ כבודו, וכל העולמות כלולין ומקשרין באחדות אחד, עליונים למטה ותחתונים למעלה, וכלם מתנהגים רק ברצונו הפשוט יתברך, בבחינת "כי ה' הוא האלהים בשמים ממעל וכו' אין עוד", בחינת "הכל יכול וכוללם יחד". ומחמת שאמונה תולה בפה של אדם, על בן צריכין לדבר כל זה בכל עת בפה מלא, ועל ידי זה אנו ממשיכין המקיפין הנ"ל: (שם אותיות כט לח)

מ בימי הספירה הקדושים אנו עוסקין לטהר עצמנו מזהמת מצרים, הינו מבלבול המדמה שהוא בחינת זהמת הנחש, אשר על ידי זה

הדעת והסוד נשאר עדין אצל הצדיקים ונעלם מאתנו, רק שאנו יכולין לקבל איזה הארה והתנוצצות מזה הדעת על ידי הרמזים הקדושים שמרמזים לנו. ובאמת גם אצל הצדיקים בעצמם, זה תכלית השגתם, בחינת 'תכלית הידיעה אשר לא נדע', בחינת 'מה חמית', רק שאי אפשר לנו לדבר מעצם השגתם כלל, רק שהם מאירים ומרמזים הארה זו בכל מדרגה ומדרגה:

אך להמשיך המקיפין הנ"ל הוא על ידי הדבור כמוכא בפונות, שזה בחינת ספירת העמר בפה דיקא, מחמת כי אלו המקיפין שהם בחינת כלליות העולמות אי אפשר לנו להשיג בשכלנו כלל, רק הצדיקים מאירים בנו מרחוק, ועל ידי זה הם מחזקין

ב אורות שבועות המועדים

נפגמה האמונה הקדושה. ועל כן מקריבין תחלה העמר שעורים שהוא מאכל בהמה, בחינת מדמה, כי גם בהמה יש לה כח המדמה, ועל ידי שמניפין העמר שעורים ומקריבין אותו להשם, על ידי זה אנו מתקנין ומבררין המדמה. ועל כן סופרין אחר כך הימים לעמר, כי על ידי זה אנו ממשיכין עלינו הארה מקדשת קבלת התורה שאנו עתידין לקבל בשבועות, שעל ידי זה נוכה לברר המדמה ולתקן ולהשלים האמונה בשלמות. כי עקר הספירה ותמנין הוא רק בכחינת המדמה, כמבאר בפנים. ועל ידי זה אנו זוכין באמת אחר כך בשבועות לקבלת התורה, ואז זוכין לתכלית שלמות תקון המדמה והאמונה כנ"ל:

(שם אות יח)

מב על ידי שסופרין השבע שבועות קדם קבלת התורה לברר המדמה ולזכות לאמונה שלמה כנ"ל, על ידי זה ממשיכין קדשת האמונה על כל יום ויום של כל ימי השנה, באפן שנוכה ליסוד האמונה כל ימי עולם – שבכל יום ויום שיבוא, אף על פי שיתגבר הפעל דבר באיזה בלבול שיתגבר כפי התגברותו בכל יום מחדש, אף על פי כן יהיה לנו כח לברר האמונה על ידי צדיקי הדור, שנוכה להתקרב אליהם ולהתגבר על העזי פנים שבכל דור הרוצים להעלים אור הצדיק, רק נוכה לחפש ולבקש באמת את הצדיק האמת עד שנוכה למצואו: (הלכות ברכת הריח

הלכה ד אותיות לח למ)

מג עקר השנה הוא בשביל

אורות שבועות המועדים י

שהשכל מתבלבל ומתנגע מאד על ידי בלבול המדמה, ועל ידי השנה נתברר המדמה. ועל כן על ידי השנה נתברר האמונה, בבחינת "חדשים לבקרים רבה אמונתך", כי עקר שלמות האמונה על ידי ברור המדמה. ועל כן כל אחד ואחד, כפי מה שזוכה לברר המדמה בן הוא ממעט בשנה. ועל כן בשבועות, שאז זוכין לקבל התורה, שהוא בחינת המשכת רוח הקדש על כל ישראל, שעל ידי זה נתברר המדמה, על כן נעזרין בליל שבועות:

(שם אות מא)

נח כל עקר יציאת מצרים היה בשביל מתן תורה שהוא בחינת תר"ג עטין, שעל ידי העצות הקדושות האלו זוכין לאמונה, שהוא כלל ויסוד כל התורה בלה.

והתגלות העצות הוא על ידי המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים, שבוה אנו עוסקין במצות הקרבת העמר שעורים וספירת העמר, כמובא בקצור גם לעיל (אות נא). ועל כן נוהגין אז בשעת ספירת העמר ואחר כך לצעק מעמק הלב מאד, כדי לגלות העצות עמוקות. גם ממשיכין אז האמרות מהורות הנעשין מתקון המחין, על ידי שמעלין מבחינת "החתים בשרו מזובו" לבחינת "פתוחי חתם קדש לה", בחינת תפלין. כי האמרות מהורות הם בחינת "מזקק שבעתים", בחינת שבע שבתות של ימי הספירה. גם מתקנין אז פנים המאכלים:

אך עקר עסקנו בימי הספירה הקדושים הוא לתמשיך בחינת תקון המשפט, שזה

אורות שבועות המועדים

בחינת העמר שעורים, שהוא כלליות הצמצומים והדינים, שהם בחינת כלליות הדינים והמשפטים העוברים על האדם בכל יום. ומניפין את העמר לה', לידע ולהודיע כי כל המשפטים והדינים בלם מאתו יתברך ואין להרהר אחריהם כלל, כי צדיק ה' וישר משפטיו, ועל ידי זה בעצמו נמתקין הדינים והמשפטים ונתהפך הכל לטובה. וזה בחינת שעורים שהוא מאכל בהמה, הינו שצריכין לשום עצמו בבהמה שאין בה דעת כלל, שזה הוא התקון של בחינת פגם המשפט, הינו מה שמהרהרין אחר מדותיו יתברך, כמו שכתוב: "כי קנאתי בהוללים" וכו' כנ"ל, וסים שם: "ואני בער ולא אדע, בהמות הייתי עמך":

ועל כן ספרין הימים לעמר, כי תקון המשפט צריכין להמשיך בכל יום, כי אדם גדון בכל יום כמאמר רבותינו ז"ל, וכמו שרואין בחוש השנויים העוברים על האדם בכל יום ובפרט בענין הפרנסה, כי אין יום דומה לחברו, וכל יום יש לו שפע שלו, והכל על פי צדקות משפטיו יתברך, בבחינת "לעשות משפט עבדו וכו'" דבר יום ביומו". ועל כן באלו הימים שאנו מבינין עצמנו לקבלת התורה אנו סופרים כל יום לעמר, שהוא בחינת תקון המשפט כנ"ל, כדי להמשיך בחינת תקון המשפט על כל יום ויום, שכל מה שיעבר עליו בזה היום לא יתהר אחריו השם יתברך כלל, רק יתקרב דיקא על ידי זה להשם יתברך:

וְזֶה בְּחִינַת "שָׁבַע שְׁפָתוֹת
'תְּמִימֹת' תְּהִינָה", כִּי
עַקֵּר תְּקוּן הַמְשַׁפֵּט הוּא עַל
יְדֵי תְּמִימוֹת וּפְשִׁימוֹת,
לְהַשְׁלִיךְ כָּל הַחֲכָמוֹת וְלִבְלִי
לְהַרְהֵר אַחֲרָיו יִתְפָּרֵד כָּלֵל,
וְלִידַע וּלְהֶאֱמִין כִּי יִשְׂרָאֵל דְּרָכֵי
ה', וּלְהַתְנַבֵּר בְּכָל עֵת לַחֲטָף
אֵיזָה טוֹב כָּל מָה שְׁיִיכַל, וְגַם
עַל יְדֵי זֶה בְּעֶצְמוֹ נִמְתָּקִין
מִמְּנוֹ כָּל הַדִּינִין וְהַמְשַׁפְּטִים
כַּנִּזְ"ל: (שם אותיות ז ח ט יב)

סג עַל יְדֵי הַנֶּפֶת עֹמֵר שְׁעוּרִים
שֶׁהוּא מֵאֵכֶל בְּהֵמָה,
בְּחִינַת רוּחַ סְעָרָה - רוּחַ
הַבְּהֵמָה, וְעַל כֵּן נִקְרָאוּ
'שְׁעוּרִים' מִלְּשׁוֹן 'סְעָרָה', עַל
יְדֵי זֶה מִכְּנִיעוּן בְּחִינַת 'עֲשׂוּ
אִישׁ שְׁעָר' שֶׁהוּא הַרוּחַ
הַטְּמֵאָה - רוּחַ סְעָרָה, וּמַעֲלִין
וּמְבַרְרִין הַרוּחַ חַיִּים שְׁנֹבְלֵעַ
בְּתוֹכּוֹ אֶל הַקִּדְשָׁה. וְאִזּוֹ

מִתְחִילִין לְסַפֵּר הַיָּמִים, כְּדִי
לְקַשֵּׁר מִסְפֵּר הַיָּמִים שֶׁהֵם
בְּחִינַת חֶסֶד, כִּי בְּכָל מְקוֹם
שֵׁשׁ מִנְיָן יֵשׁ חֶסֶד (עַן וְרָאָה
וְאַהֲבָה, אוֹת מ), וְעַל יְדֵי סְפִירַת
הָעֹמֵר שֶׁהוּא מִנְיָן דְּקִדְשָׁה,
שְׁסוּפְרִין הַיָּמִים וּמְצַפִּים
לְהַגִּיעַ לְיוֹם הַחֲמִשִּׁים שֶׁהוּא
חֹג הַשְּׁבֻעוֹת, כְּדִי לְצַאת
מִטְּמֵאָה לְטַהֲרָה וְלִזְכּוֹת
לְקַבֵּלַת הַתּוֹרָה, שֵׁשֶׁם עַקֵּר
הַרוּחַ חַיִּים שֶׁהוּא עַקֵּר
שְׁלֵמוֹת כָּל הַחֶסֶדוֹת, עַל כֵּן
עַל יְדֵי זֶה מְקַשְּׂרִין הַמִּנְיָן
לְבְּחִינַת לְמַעַלָּה מִהַמִּנְיָן, שֵׁשֶׁם
שְׁלֵמוֹת כָּל הַחֶסֶדוֹת:

וְזֶה בְּחִינַת "תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים
יּוֹם", וּבִאֲמַת אֵין סוּפְרִין
בְּקַ"ט יּוֹם? אֵיךְ בִּאֲמַת עַקֵּר
תְּקוּן וּשְׁלֵמוֹת כָּל הַמִּנְיָן
וּמִסְפֵּר שֶׁל הַסְפִּירָה הוּא עַל
יְדֵי יּוֹם הַחֲמִשִּׁים, שֶׁהוּא

אורות שבועות המועדים

בחגיגת למעלה מהפנינו. וזה בחגיגת שער החמשים שמאיר בשבועות, ששם עקר השלמות. כי משה רבנו עליו השלום, השיג רק המ"ט שערים, ועל פן נאמר בו: "ותחסרהו מעט מאלהים" כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אבל באמת זה בעצמו הוא עקר שלמות החסרונות, כי משה רבנו זכה להגביה כל הבריאה שהוא בבחינת חסרון כמבאר בפנים, עד למעלה למעלה, עד שהיו בחינות כל החסרונות נשלמים והיו סמוכים ממש לבחינת שלמות החסרונות, שזה בחינת מ"ט שערי בינה שהשיג, שהם סמוכים בתכלית לשער החמשים, שמשם תכלית השלמות. כי זהו עקר התכלית, שיהיו החסרונות שהם בחינת פלל העולם,

סמוכים ממש לבחינת שלמות כל החסרונות, כי בחינת שלמות בעצמו שהוא שער החמשים, אי אפשר להמשיך בעולם - שלא יתבטל העולם, כי עקר הבריאה הנה על ידי הצמצום והחסרון:

וזה בחינת "תספרו חמשים יום", שצריכים לקשר ולהעלות כל המספרים עד יום החמשים, ואז נכללין כל החסרונות בהשלמות וממשיכין הרוח חיים משם להשלים החסרונות הפלולים בהמספרים של זה העולם, ועל ידי זה יוצאין מטמאה לטהרה, ונתבטל הרוח סערה, וזוכין לרוח חיים דקדשה, שזה בחינת פלל קבלת התורה ששם עקר הרוח חיים כנ"ל. ומחמת שעקר הרוח חיים הוא שבת, על פן פתיב

בחינת למעלה מהפנינו. וזה בחגיגת שער החמשים שמאיר בשבועות, ששם עקר השלמות. כי משה רבנו עליו השלום, השיג רק המ"ט שערים, ועל פן נאמר בו: "ותחסרהו מעט מאלהים" כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אבל באמת זה בעצמו הוא עקר שלמות החסרונות, כי משה רבנו זכה להגביה כל הבריאה שהוא בבחינת חסרון כמבאר בפנים, עד למעלה למעלה, עד שהיו בחינות כל החסרונות נשלמים והיו סמוכים ממש לבחינת שלמות החסרונות, שזה בחינת מ"ט שערי בינה שהשיג, שהם סמוכים בתכלית לשער החמשים, שמשם תכלית השלמות. כי זהו עקר התכלית, שיהיו החסרונות שהם בחינת פלל העולם,

אורות שבועות המועדים י

"מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת", וּכְתִיב "שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת". וְזֶה: "תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה" 'תְּמִימֹת' דִּיקָא, בְּחִינַת שְׁלֹמֹת הַחֶסְרוֹנוֹת: (שם)

שָׂאוּ מִתְּלַהֵב בְּהִתְלַהֲבוֹת גְּדוֹל מַחֲמַת אֹר הַתְּעוֹרְרוֹת עָלְיוֹן שָׂבָא עָלְיוֹ. אֲבָל הָעֵקֶר הוּא שְׂאֵחַר כֶּד כְּשִׁמְסַתְּלַק מִמְּנוּ זֶה הָאֹר הָעָלְיוֹן וּמְנִיחִין אוֹתוֹ שְׂיִלְדָּה מִעֲצָמוֹ, שָׂאוּ יִתְגַּבֵּר לְהִתְחַזֵּק בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם מִיּוֹם אֶל יוֹם בְּהִדְרָגָה כַּפְּסָדָה, וְכַמוּכָא בְּשֵׁם הַפֶּעַל שֵׁם טוֹב וְ"ל, שֶׁהַמְּשָׁל הוּא כְּמוֹ תִּינוּק כְּשִׁמְתַחִיל לִילְדָה, שֶׁבְּתַחֲלָה אוֹחֲזִין אוֹתוֹ וּמוֹלִיכִין אוֹתוֹ וְאַחַר כֶּד מְנִיחִין אוֹתוֹ שְׂיִלְדָּה מִעֲצָמוֹ. שְׂוֵה מִמֶּשׁ עֲנִין פֶּסַח וּסְפִירַת הָעֵמֶר, שֶׁבְּתַחֲלָה בָּא הָאֹר מִעֲצָמוֹ מִלְּמַעְלָה וְאַחַר כֶּד נִסְתַּלַּק, וְאֵז צְרִיךְ לוֹ לִילְדָּה מִעֲצָמוֹ בְּהִדְרָגָה בְּכָל יְמֵי

ע יְצִיאַת מִצְרַיִם הוּא בְּכָל אָדָם, וּבְכָל זְמַן - בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה. וְגַם בְּכָל יוֹם וְיוֹם יֵשׁ בוֹ בְּחִינַת פֶּסַח וְיְצִיאַת מִצְרַיִם. וְעַל כֵּן צְרִיכִין לְהַזְכִּיר יְצִיאַת מִצְרַיִם בְּכָל יוֹם, כִּי כָּל הָאָרֶה וְהַתְּעוֹרְרוֹת עָלְיוֹן דִּקְדָּשָׁה הֵבֵא מִלְּמַעְלָה עַל כָּל אָדָם בְּכָל יוֹם, זֶה בְּחִינַת הַהָאָרֶה שֶׁל יְצִיאַת מִצְרַיִם, שְׂבָא הַהָאָרֶה מִלְּמַעְלָה שְׂלֵא בְּהִדְרָגָה, בְּלִי אֲתַעְרוּתָא דְלִתְמָא כְּרָאוּי, וְכָל זֶה כְּדִי שְׂיַצֵּא מַגְּלוֹתוֹ הַקְּשָׁה. אֲבָל אַחַר כֶּד, כְּשִׁמְתַחִיל לִילְדָּה בְּדְרָכֵי הַשֵּׁם, אֵזִי נוֹטְלִין מִמְּנוּ הָאָרֶה הַזֹּאת

אורות שבועות המועדים

הספירה, עד שיזכה על ידי זה לקבל הקדשה שהיא בחינת קבלת התורה בשבועות:

וגם ביום אחד בעצמו נעשה גם כן בחינה זאת, שזה בחינת הרהורי תשובה והתעוררות עליון הבא על האדם למעלה בכל יום ויום, שזה בחינת הפרוז העליון דכריו בכל יומא פמוכא. וכל זה בחינת הארת יציאת מצרים. ומי שזוכה להמשיך עצמו לאור האמת, יכול לזכות לתשובה על ידי זה:

(שם)

עג כל התורה בלה תלויה במצות ציית, כמו שכתוב: "וראיכם אתם אתם וזכרתם את כל מצות ה'" וכו'. כי על ידי ציית נצולין מעצת הנחש, וזוכין לקבל התרי"ג עמין דאורייתא, שעל ידי זה זוכין לאמונה שלמה. ואור הציית בשרשם נמשכין מבחינת עתיק דעתיקין, שהוא למעלה מכל העולמות והשכליות. והאור הזה אין נמשך בשלמות כי אם

עב עמר שעורים הוא מאכל בהמה, שזה בחינת "ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמוד", הינו בחינת אמונה, שמשלקין דעתם ומשימין עצמן כבהמה וסומכין על אמונה לבד. ואז

אורות שבועות המועדים יט

עד עקר יציאת מצרים שבכל דור ובכל אדם ובכל זמן הוא - לזכות לצאת מזהמת הנחש שעל ידה היה גלות מצרים וכל הגלויות, הינו לזכות להנצל מעצת רשעים והחולקים והמונעים מנקדת האמת ומהפכים דברי אלקים חיים ואומרים לרע טוב ולטוב רע וכו', ולזכות לקבל ולקיים עצת צדיקים, שהם עצות קדושות הכלולין ונמשכין מתרי"ג עטין דאורייתא, שהוא בחינת קבלת התורה בשבועות, שעל ידי זה זוכין לאמונה שלמה ולגאלת עולם: (שם)

פ ימי הספירה הם בבחינת הפא לטהר מסייעין לו, אומרים לו המתן, שצריכין להמתין כל ימי הספירה כדי לקדש ולטהר עצמו בשלמות,

בשבועות, שאז עולין עד עתיק. אך גם על ידי ספירת העמר, שאנו מסלקין דעתנו ועושיין עצמנו כבהמה, וממשיכין כל בחינות הדעת והשכליות לתוך אמונה, על ידי זה אנו זוכין לקבל ולהמשיך עלינו אור הציצית בכל ימי הספירה, עד שזוכין אחר כך בשבועות על ידי זה לקבלת התורה בשלמות. וזה בחינת ל"ג בעמר, כי אחר שזכינו לספר ל"ב [שלושים ושנים] ימים כנגד ל"ב חוטין שבציצית, אז נמשך עלינו ביותר אור של שבועות, שהוא בחינת אור עתיק, ששם בחינת תליסר תקוני דקנא, שהם בחינת ציצית. ועל כן אז נסתלק רשב"י ז"ל, כי הוא זכה להמשיך בחינת התליסר תקונים הנ"ל שגלה בהאדרא קדישא: (שם)

אורות שבועות המועדים

ב

עד שיזכה לבחינת קבלת התורה בשבועות: (ענין ספירה הלכה א)

פא בפספירה אנו עוסקין לתקן הדמים על ידי הדמימה והשתיקה ששומע חרפתו ושותק - שזה עקר התשובה. וזה בחינת העמר שעורים, שהוא מאכל בהמה, שאין לה בחינת דבור, כי זה עקר התשובה - בשמתיש לפניו יתברך ועושה עצמו כבהמה שאינה מדברת, כי אין לו פה לדבר ולא מצח להרים ראש מחמת בושה. וזה בחינת עמר ה'תנופה' אותיות 'תנו פה', שאנו עוסקין לצאת מגדר בהמה שהוא בחינת דמימה - לגדר אדם שהוא מדבר, וזה בחינת תנו פה לדבר:

שמיפין ומרימין העמר שעורים שהם בחינת מאכל בהמה - להעלותם למדרגת אדם מדבר. ואחר כך בשבועות זוכין לעלות בשלמות לבחינת אדם, שזה בחינת שתי הלחם שמביאין בשבועות, שהם מחטים - מאכל אדם, ומיפין ומרימין אותן גם כן לעלות לבחינת שתיקה שהוא למעלה מהדבור. כי יש שני מיני שתיקות: יש שתיקה שהיא מחמת בושה מחטאי - שאין לו פה לדבר, ואחר כך זוכה על ידי זה לדבור, בבחינת "קחו עמכם דברים ושובו אל ה'". ואחר כך זוכה על ידי זה לעלות לתכלית שלמות ההשגה, שהוא בחינת שתיקה שלמעלה מהדבור, בבחינת 'סיג לחכמה שתיקה', שזה בחינת פת שזה בחינת

עד שיזכה לבחינת קבלת התורה בשבועות: (ענין ספירה הלכה א)

פא בפספירה אנו עוסקין לתקן הדמים על ידי הדמימה והשתיקה ששומע חרפתו ושותק - שזה עקר התשובה. וזה בחינת העמר שעורים, שהוא מאכל בהמה, שאין לה בחינת דבור, כי זה עקר התשובה - בשמתיש לפניו יתברך ועושה עצמו כבהמה שאינה מדברת, כי אין לו פה לדבר ולא מצח להרים ראש מחמת בושה. וזה בחינת עמר ה'תנופה' אותיות 'תנו פה', שאנו עוסקין לצאת מגדר בהמה שהוא בחינת דמימה - לגדר אדם שהוא מדבר, וזה בחינת תנו פה לדבר:

שמיפין ומרימין העמר שעורים שהם בחינת מאכל בהמה - להעלותם למדרגת אדם מדבר. ואחר כך בשבועות זוכין לעלות בשלמות לבחינת אדם, שזה בחינת שתי הלחם שמביאין בשבועות, שהם מחטים - מאכל אדם, ומיפין ומרימין אותן גם כן לעלות לבחינת שתיקה שהוא למעלה מהדבור. כי יש שני מיני שתיקות: יש שתיקה שהיא מחמת בושה מחטאי - שאין לו פה לדבר, ואחר כך זוכה על ידי זה לדבור, בבחינת "קחו עמכם דברים ושובו אל ה'". ואחר כך זוכה על ידי זה לעלות לתכלית שלמות ההשגה, שהוא בחינת שתיקה שלמעלה מהדבור, בבחינת 'סיג לחכמה שתיקה', שזה בחינת פת שזה בחינת

אורות שבועות המועדים כ"א

שבועות, בידוע. על כן נקרא 'עצרת' מלשון 'עצור במלין', בחינת שתיקה שלמעלה מהדבור. אבל פסח, שהוא תחלת התשובה, נקרא 'פסח' מלשון 'פה סח', כי אז עקר התקון לזכות לדבור כנ"ל: (שם)

ואז סופרין אחר כך הימים לעמר, ועל ידי זה ממשיכין על עצמן תקון היראה בכל יום ויום. ועל ידי היראה ממילא נמשך אהבת השם יתברך, ועל ידי זה מטהרין המחין מכל מיני חמוץ המוח במחשבות זרות והרהורים. ואז כשהיראה בשלמות והמחין בשלמות, אז זוכין להמשיך בחינת רעמים המבאר בפנים, שזה סוד הקולות וברקים של מתן תורה. ועל ידי זה נתפשט העקמומיות שבלב, וזוכין לעשות המצוה בשמחה כזו עד שירגיש ענג שבת דהינו העולם הבא של המצוה, בשעת קיום המצוה בעצמה, שזה בחינת אספקלריא המאירה, שזכו כל ישראל לזה בשעת מתן תורה, כמו שכתוב: "פנים בפנים דבר ה'

כד בתחלת ההתקרבות כשרוצין לכנס בעבודת השם לטהר ולקדש את עצמו, עקר ההתחלה הוא מיראה, ועל ידי יראה זוכה לאהבה ולדעת ולטהר מחו ודעתו בשלמות. ועל כן כשרוצין לצאת מטמאת מצרים שהוא בחינת פגם הדעת והמחשבה פגם הברית, ולזכות לקבלת התורה, מתחילין מהנפת העמר שעורים, שהוא בחינת תקון היראה כמבאר בפנים.

כב אורות שבועות המועדים

עִמְכֶם" 'פְּנִים בְּפָנִים' זוֹה מֵאֶחָד בְּשֶׁבֶת, הִינוּ לְהִרְגִישׁ בְּחִינַת אֶסְפֶּקְלָרְיָא הַמְּאִירָה. וְכָל זֶה זָכוּ עַל יְדֵי מוֹשֶׁה רַבֵּנוּ, עָלְיוּ הַשְּׁלוֹם, שְׁזָכָה לְנִבּוּאֵת אֶסְפֶּקְלָרְיָא הַמְּאִירָה:

בְּשִׁמְחָה שְׁלֵמָה בְּנ"ל:

וְזֶה בְּחִינַת 'נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע' שְׁאֵמְרוּ אָז, הִינוּ שְׁזָה עֵקֶר שְׂכָרָם שְׁרוּצִים בְּעַד הַמִּצְוָה - שְׂיִזְכּוּ לְשִׂמְעָה וּלְקַבֵּל עוֹד מִצְוֹת, בְּחִינַת 'שְׂכָר מִצְוָה מִצְוָה'. וְעַל כֵּן בְּאֵמַת זָכוּ עַל יְדֵי זֶה לְשִׁנֵּי עֲדָיִים שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׂמִיחַת עוֹלָם כְּמֵאֵמֶר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, כִּי שְׂמִיחָה כְּזֹאת הִיא בְּחִינַת שְׂמִיחַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּבִכּוּל, שֶׁהוּא חַי לְעַד וְקַיָּים לְנֶצַח, וְעַל כֵּן הִיא בְּנֻדְאֵי שְׂמִיחַת עוֹלָם מִמּוֹשֶׁ. וְזֶה בְּחִינַת שְׂבַע שִׁבְתוֹת שְׁסוּפְרִין קֶדֶם מִמֵּן תּוֹרָה, כְּדֵי לְכַלֵּל כָּל שְׂבַעַת יְמֵי בְּרֵאשִׁית בְּקִדְשֵׁת שֶׁבֶת, שְׁזָה בְּחִינַת 'זִכְרָהּוּ

וְעַל כֵּן צְרִיכִין לְסַפֵּר שְׂבַע שִׁבְתוֹת, כִּי בְּאֵמַת שֶׁבֶת הוּא מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא, אֲבָל אִף עַל פִּי כֵּן יִכּוּל לְהִיּוֹת שְׁאֵפְלוּ בְּיוֹם הַשִּׁבְתָּה יִהְיֶה הַכּוֹנֵה בְּשִׁבְלֵי שְׂכָר עוֹלָם הַבָּא מִמּוֹשֶׁ, וְעַל כֵּן צְרִיכִין לְהוֹדֵיכָּה בְּיָמֵי הַסְּפִירָה - לְזַכֵּךְ כָּל שְׂבַעַת יְמֵי בְּרֵאשִׁית, וְאֵפְלוּ יוֹם שֶׁבֶת קִדְשׁ בְּעֶצְמוֹ צְרִיךְ גַּם כֵּן זְכוּךְ, כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ עַל כָּלָם בְּחִינַת עוֹלָם הַבָּא - יוֹם שְׁכָלוּ שֶׁבֶת, כְּדֵי לְהִרְגִישׁ הָעוֹלָם הַבָּא בְּכָל שְׂבַעַת יְמֵי בְּרֵאשִׁית, דְּהִינוּ בְּכָל מַעֲשֵׂה הַמִּצְוֹת, עַד שְׁלֵא יִרְצָה שׁוֹם עוֹלָם הַבָּא כָּלָל, רַק יִהְיֶה

שָׁכְרוּ מִהַמְצוּהָ בְּעֲצֻמָּהּ כַּ"ל. וְזוֹ: "תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם", כִּי זֶה עֵקֶר הַסְּפִירָה, לְהַמְשִׁיד עַל כָּל הַמ"ט יוֹם הָאֹר שֶׁל יוֹם הַחֲמִשִּׁים, שֶׁהוּא בְּחִינַת יוֹבֵל הַגָּדוֹל, בְּחִינַת עוֹלָם הַבַּא שְׂצָרִיכִין לְהַרְגִישׁ בְּשַׁעַת הַמְצוּהָ, כִּי זֶה עֵקֶר הַתְּכֵלִית וְהַשְּׁלֵמוֹת שְׂזוּכִין לְזוֹה בְּשָׁבוּעוֹת, כִּי זֶה עֵקֶר קְבֻלַּת הַתּוֹרָה בְּשָׁבוּעוֹת - לְזָכוֹת לַעֲשׂוֹת הַמְצוּהָ בְּשִׂמְחָה שְׁלֵמָה פְּזוּאת כַּ"ל: (שם) הֵלכָה ב)

פֶּה הַנִּפְתָּה הָעֹמֵר שְׁעוּרִים, שֶׁהוּא מֵאֲכָל בְּהֵמָה, הוּא בְּחִינַת מַה שְּׂמַעְלִין וּמְנִיפִין וּמְרִימִין לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כָּל הַנִּפְשׁוֹת וְהַרְצוֹנוֹת שְׂאִינָם טוֹבִים, שֶׁנִּפְּלוּ לַתְּאוֹוֹת הַבְּהֵמִיּוֹת, מְרִימִין וּמַעְלִין אוֹתָן גַּם כֵּן בְּכֻלָּל קְבוּץ הַנִּפְשׁוֹת. וְזוֹ

בְּחִינַת סְפִירַת הָעֹמֵר שְׂאֵחֵר כֶּד, שְׂאֵז אָנּוּ עוֹסְקִין לְלַקֵּט וּלְקַבֵּץ כָּל הַנִּפְשׁוֹת הַנִּפְּוִלִין וְלְהַבְיָאָם גַּם כֵּן תַּחַת הַמְּסַפֵּר וְהַמְנַן דְּקִדְשָׁה, שְׁלֹא יִהְיֶה גַּעֲדָר וְנֶאֱכָד שׁוּם אֶחָד מֵהֶם. וְזוֹ בְּחִינַת סְפִירַת הַיָּמִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַשְּׁבָעָה מִדּוֹת הַקְּדוּשִׁים, שְׂמִשְׁם יוֹצֵאִין כָּל הַנִּפְשׁוֹת, עַד שְׂזוּכִין עַל יְדֵי זֶה אַחֵר כֶּד בְּשָׁבוּעוֹת שְׂנַחֲקַבְצִין כָּל הַנִּפְשׁוֹת יַחַד. וְעַל כֵּן נִקְרָא 'עֲצֵרַת', מִלְּשׁוֹן אֲסִיפָה וְקְבוּץ, שְׂזוֹה בְּחִינַת "וַיַּחַן שָׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הָהָר" הַנֶּאֱמָר בְּמִתְּן תּוֹרָה, וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ו"ל: בְּלֶם פְּאִישׁ אֶחָד, שְׂזוֹה בְּחִינַת קְבוּץ וּבְלִלְיוֹת נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל יַחַד, שְׁעַל יְדֵי זֶה מְמַשִּׁיכִין תּוֹרָה, שְׂזוֹה בְּחִינַת קְבֻלַּת הַתּוֹרָה בְּשָׁבוּעוֹת:

ועל ידי המשכת התורה הקציר, כי אז נכנע הסטרא
 ממשיכון השגחה אחרא, ויש כח בידו להעלות
 שלמה מבחינת עינא פקחא הנפשות הנפולין, שזה בחינת
 דלא נאים, וזה בחינת מה הנפת העמר כנ"ל. ומאז
 שגערין בליל שבועות. וזה בחינת מה שאוכלין מאכלי
 בחינת מה שאוכלין מאכלי חלב בשבועות, לרמוז על
 בחינת "עיניו כיונים וכו' רחצות בחלב", שמרמוז גם כן
 על עיני ההשגחה הנ"ל כמבאר בפנים. וזה שסופרין
 שבעה שבועות, כנגד שבעה גלדי עינא, שהוא בחינת
 ההשגחה. וצריכין לממני ימי וצריכין לממני שבועי וכו',
 עין פנים:

פי מה שגערין בליל שבועות, הוא כדי להכניע ולשבר את השנה והתרדמה שהוא בחינת תרגום, הינו להכניע הרע שבו ולהעלות הטוב שבו ללשון הקדש, שזה עקר שלמות לשון הקדש, שעל ידי זה זוכין לשמירת הפרית ולקבלת התורה, שזה

(הלכות שבועות הלכה א)

ונצטרפין ונצטרין ונצטרין אותיות
התורה לטוב, ואז זוכין
להתגלות התורה, שזה בחינת
קבלת התורה בשבועות:

ובן הוא בכל אדם ובכל זמן,
כי כל אחד מישראל,
אפלו הפחות שפפחותים,
צריך לקבל את התורה מחדש
בכל דור ודור, כמו שאמרו
רבותינו ז"ל: בכל יום יהיו
בענין כחדשים, הינו שצריך
לקבל על עצמו מחדש בכל
פעם על מלכות שמים ועל
תורה. וכל אחד קדם שזוכה
לאיזה התגלות בתורה
ועבודת השם שזה בחינת
קבלת התורה אצלו, אזי צריך
לזכות מקדם למדת החסד
שהוא בחינת פסח, הינו
להרגיל עצמו מאד
בהשתוקקות וכסופין דקדשה,
שיכסף וישתוקק ויתגעגע

בחינת מתן תורה בשבועות.
ועל בן נוהגין אז לשורר השיר
של 'אקדמות' שנתקן בלשון
תרגום, וכן ביום שני קדם
ההפטר מזורין 'ציב
פתגם', שהוא גם בן בלשון
תרגום, שזה בחינת מה
שמעלין הטוב שבתרגום גם
בן ללשון הקדש כנ"ל:

(שם הלכה ב)

צנ פסח הוא בחינת חסד
ואהבה פירוע, הינו
בחינת אהבה והשתוקקות
וכסופין דקדשה. כי אז היה
עדין קדם קבלת התורה,
ומפילא אין יודעין כלל מה
לעשות, ואזי העקר הוא רק
כסופין והשתוקקות דקדשה,
שזהו בחינת חסד, בחינת
אברהם - בחינת פסח. ואחר
כך, על ידי הכסופין אלו
נעשין נקודות להאותיות,
בבחינת "נקודות הכסף",

התורה - אזי הוא בבחינת
בהמה ממש, ואז העקר רק
השתוקקות וכסופין דקדושה,
בחינת "פאיל תערג וכו' בן
נפשי תערג אליך" וכו', בחינת
"בבהמות שדי אערוג אליך"
וכו', ועל ידי זה זוכין לציר
אותיות התורה לטוב וזוכין
לקבלת התורה, ואזי עולין
מבהמה לאדם:

וזה בחינת הספירה שסופרין
אחר כך, שהוא בחינת
השתוקקות ונגעושים, כמו מי
שסופר הימים מחמת
שמתגעגע ונכסף ומשתוקק
מאד לאיזה דבר, ומחמת זה
סופר הימים מתי יזכה לבוא
לאותו דבר, בן אנו סופרין
הימים, ונכספין ומשתוקקים
לזכות לקבלת התורה
בשבועות. וזה בחינת
ההתעוררות והשתוקקות

מאד תמיד - מתי יזכה לצאת
ממדרגתו הפחותה והשפלה
ולכנס אל הקדושה באמת
ולשוב אל השם יתברך.
וצריכין להוציא בפה ממש
הכסופין ונגעושים הנ"ל, וכפי
ההשתוקקות והכסופין
דקדושה שהיו לו, בן זוכה
אחר כך באמת שיתמלא
רצונו, שיזכה לקיים את כל
דברי התורה באמת, שזה עקר
בחינת קבלת התורה שבכל
דור: (הלכות דם הלכה א
אותיות א ב)

זה עקר הגאולה בפסח הוא
על ידי השתוקקות
והכסופין דקדושה שזכו אז רק
באתערותא דלעלא, ואחר כך
מסתלקת הארה זאת, ואז
צריכין להקריב עמר שעורים
שהוא מאכל בהמה. כי קדם
שמתקרבין להשם יתברך,
קדם שזוכין לבחינת קבלת

נמרץ מאד להשם יתברך שהם בחינת שער החמשים שזוכין כל אחד מישראל לשמחה, שהוא בחינת קלפת בשעת ספירת העמר, כי זה עקר מצות הספירה. ועל ידי הכסופין דקדשה שמשותקין וכוספין להשם יתברך כל ימי הספירה, על ידי זה נטהרין בשלמות מטמאת מצרים, וזוכין אחר כך לבחינת קבלת התורה בשבועות. וזה בחינת המקוה של שבועות, שהוא גבוה וקדושה מאד, כי הוא בחינת מימי החסד העליון ונדול מאד שזוכין על ידי כסופין דקדשה: (שם אותיות)

נמרץ מאד להשם יתברך שהם בחינת שער החמשים שזוכין כל אחד מישראל לשמחה, שהוא בחינת קלפת בשעת ספירת העמר, כי זה עקר מצות הספירה. ועל ידי הכסופין דקדשה שמשותקין וכוספין להשם יתברך כל ימי הספירה, על ידי זה נטהרין בשלמות מטמאת מצרים, וזוכין אחר כך לבחינת קבלת התורה בשבועות. וזה בחינת המקוה של שבועות, שהוא גבוה וקדושה מאד, כי הוא בחינת מימי החסד העליון ונדול מאד שזוכין על ידי כסופין דקדשה: (שם אותיות)

ולבטל אותו: (שם אות כב)

(יא)

ק"ח בפספירה אז עוסקין לטהר וילקדש המוח והדעת מזהמת מצרים, שהוא בחינת פגם הברית ופגם הדעת. ועל כן מביאין תחלה עמר שעורים שהוא בחינת מנחת קנאות של הסוטה,

ק"א בארבעים ותשעה ימי הפירה מטהרין את עצמו ממ"ט שערי טמאה, שהם כלולים בקלפת פרה. אך אף על פי כן יש עדין קלפות ושקרים

כח אורות שבועות המועדים

וכמוכא בזהר הקדוש: 'ובהיא מנחת קנאות אתחברת אשת חיל בבעלה'. ואז מחמת שעוסקין לזכוד המוח, על כן מתעוררין אז שערי המוח הינו המותרות שבמח, לעלות אל המוח, שזה בחינת הדינים שמתגברין אז ביותר, כי 'בלהו במחשבה אתברירו'. ועל כן צריכין אז לשמר את השערות שלא לגלחם, כדי שיינקו כל המותרות שבמח ולא ישאר שום מותרות במח, כי השערות הם מותרי מחין, כידוע. וזה גם כן בחינת אסור גלות שערות של הנזיר, כי עקר הנזירות בא בשביל תקון הברית - תקון הדעת, כמאמר רבותינו ז"ל: הרואה סומה בקלקולה יזיר עצמו מן הנין, ועל כן צריך לזהר שלא לגלח את השערות, כדי שיינקו כל

המותרות כנ"ל: (הלכות לא ילכש גבר וכו' הלכה ג)

קכח אחר שסופרין ימי ה פ י ר ה ונמחרין מזהמת מצרים, בחינת עבד, בחינת ערלה, בחינת שקר, אז אחר כך זוכין לקבלת התורה בשבועות שהוא תורת אמת, שעל ידי התורה מקשרין כל העולמות ונקבל אחר הבריאה בקדם הבריאה, שזהו התכלית מכל מצות התורה: (שם אות יב)

קכט בשעת מתן תורה היו כל ישראל בבחינת גרים, כי אז היה התחלת התקרבותן לאביהם שבשמים, שייצאו מטמאת מצרים לשלמות קדשת ישראל. ועל כן קורין רות בשבועות, כי שבועות שהוא מתן תורה, הוא בחינת התקרבות בעלי

תשובה וגרים, בחינת רות
 שהיתה גי'רת. ומחמת זה היה
 במתן תורה קול שופר ואש,
 כי נתעורר אש המשפט בכדי
 לשרף ולבטל כל הרע שהיה
 נאחו בהם מטמאת מצרים,
 שזה בחינת מלאך ה' הנראה
 אל משה בלבת אש בתחלת
 ההתגלות של בשורת גאלת
 ישראל. אך אז במתן תורה
 שהיה גמר התקון, אז נתגלה
 אש המשפט בפמפי, וכמו
 שכתוב: "ודבריו שמענו מתוך
 האש", ועל בן באמת נודדכו
 אז לגמרי מאחיות הרע, כמו
 שאמרו רבותינו ז"ל שנעשו
 אז חרות מהכל. ועל בן
 התורה בכלל נקראת גם בן
 משפט: (שם הלכה ג אות ו)

כמו כן קבלת התורה צריכין
 לספר ספירת העמר
 כדי לצאת מטמאה לטהרה

תשובה וגרים, בחינת רות
 שהיתה גי'רת. ומחמת זה היה
 במתן תורה קול שופר ואש,
 כי נתעורר אש המשפט בכדי
 לשרף ולבטל כל הרע שהיה
 נאחו בהם מטמאת מצרים,
 שזה בחינת מלאך ה' הנראה
 אל משה בלבת אש בתחלת
 ההתגלות של בשורת גאלת
 ישראל. אך אז במתן תורה
 שהיה גמר התקון, אז נתגלה
 אש המשפט בפמפי, וכמו
 שכתוב: "ודבריו שמענו מתוך
 האש", ועל בן באמת נודדכו
 אז לגמרי מאחיות הרע, כמו
 שאמרו רבותינו ז"ל שנעשו
 אז חרות מהכל. ועל בן
 התורה בכלל נקראת גם בן
 משפט: (שם הלכה ג אות ו)

ועל ידי הספירה של כל יום
 ויום מימי הספירה זוכין
 לצאת משער אחד של
 הטמאה לשער אחד של
 קדשה, וממשיכין מחין ודעת
 דקדשה בכל יום ויום על ידי
 הספירה, שהוא בחינת בקשה

ועל ידי הספירה של כל יום
 ויום מימי הספירה זוכין
 לצאת משער אחד של
 הטמאה לשער אחד של
 קדשה, וממשיכין מחין ודעת
 דקדשה בכל יום ויום על ידי
 הספירה, שהוא בחינת בקשה

וחפוש כנ"ל, עד שזוכין שבירת המדמה הוא על ידי בשבועות לקבלת התורה על ידי זה. וזה בחינת העמר שעורים שהוא מאכל בהמה, כי על ידי הנפת העמר שעורים מרמזין שיכולין לבקש ולמצא כבודו יתברך אפלו בבחינת בהמיות, שהוא בחינת התגברות התאוות, וכל זה על ידי תבקשה ותחפוש 'איה מקום כבודו' הנ"ל: (הלכות גביית חוב מהיתומים הלכה ג אות ז)

קני יציאת מצרים הוא בחינת שבירת המדמה שהוא בחינת כח פטל, בחינת פרעה. וכשמשברין את המדמה זוכין לעלות אל השכל, ועקר השכל והחכמה הוא התורה - וזה בחינת קבלת התורה שזכו אחר יציאת מצרים. ומחמת שעקר קני אחר יום ראשון של פסח, שבירת המדמה הגדול הפא מלמעלה בשביל גאלת ישראל לקרבן להשם יתברך, אז צריכין להתקרב להשם יתברך בהדרגה ובמדה, על בן אז מניפין העמר שעורים, שהוא מרמז על בחינת שרש נפשות

אורות שבועות המועדים 5א

ישראל כמבאר בפנים, ובגשמיות הוא מאכל בהמה, ונתלהב אש המשפט ושורף את כל הרע הנאחו בהנפשות, שזה בחינת האש של מעמד הר סיני. ועל כן באמת, ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זהמתו, הינו בחינת בטול הרע הנ"ל, וזכו אז לקבל התורה שנקראת משפט אמת, ונאמר בה "ודבריו שמענו מתוך האש", בחינת אש המשפט כנ"ל: (שם אות יט)

קנה עקר קבלת התורה הוא כדי לתמשיך שכינת אלקותו יתברך למטה, כי מיום שבא הקדוש ברוך הוא את עולמו נתאווה להיות שכינתו בתחתונים, ועקר המשכת שכינת אלקותו יתברך למטה הוא על ידי התורה, כמאמר רבותינו ז"ל על "ויקחו לי תרומה". וזה

ומחמת שעקר בטול והכנעת הרע הנאחו בהנפשות הוא על ידי בחינת משפט, הינו שידין וישפט את עצמו בכל עת על כל דרכיו ויהיה ממארי דחשבנא, וזה בחינת הספירה שמתחילין לספר הימים והשבועות - שזה בחינת החשבון הנ"ל שצריך האדם לחשב ולשפט את דרכיו בכל יום, ויזהר שיהיו ימיו שלמים ותמימים בעבודת השם יתברך, בבחינת "תמימת תהינה":

ואחר שעוסקין בזה בכל ימי הספירה, אז בשבועות

בחינת הנפת עמר שעורים וספירה, שהוא הכנה לקבלת התורה, הינו כי על ידי זה ממתיקין ומבטלין הבחינת כח המכריח, המפסיק ומרחק את העולם מהתורה ומהצדיק שהם בחינת כח המושך - להמשיך אלקותו יתברך למטה ולהמשיך את האדם לקרבו להשם יתברך, ועל ידי הנפת העמר שעורים נתבטל כח המכריח, ונמתק בשרשו בקדושה - ששם גם הכח המכריח והמפסיק הוא לטובה גדולה, בכדי שיקבלו את האור בהדרגה ובמדה שלא יהיה בבחינת רבוי האור כנ"ל. כי לפי גדל כח המושך, היה מתבטל הכל במציאות, על כן הוא טובה גדולה מה שפרא השם יתברך כח המכריח והמפסיק, בכדי שיהיו יכולים לקבל האור

בהדרגה ובמדה, בבחינת "והחיות רצוא ושוב":

אכל מחמת שפח המכריח נמשך מבחינת צמצומים ודינים, על כן בשנשאל לשל למטה נתהוה מזה לפעמים דינים גמורים, שמהם יניקת הסטרא אחרא והקלפות, עד שנתהוה מזה כח המפסיק והמכריח יותר מדי, שמהם כל המניעות של כל המונעים והמפסיקים והמעכבים מלהתקרב לעבודתו יתברך ולהתורה והצדיקים האמתיים, ואינם מניחים להתקרב כלל. ועל ידי הנפת העמר ממתיקין כל הדינים בשרשו, ועל ידי זה נמתק הכח המכריח, שלא ישתלשל ממנו חס ושלום הכח המכריח והמפסיק דסטרא אחרא שרוצה

אורות שבועות המועדים

כנ"ל עד שנתהפך לכת מהשם ותכרדי, רק אדרבא, שיהיה פת המכרית לטובה גדולה כדי שיוכל לקבל האור בהדרגה ובמדה כנ"ל. וזה בחינת ספירת העמר - שסופרין הימים לעמר, כי הימים הם בחינת מדות, וכל זה הוא הכנה לשבועות, כדי לקבל אז האור בהדרגה ובמדה על ידי פת המושך וכח המכרית ביחד, כי בקדשה שניהם שווים לטובה כנ"ל: (הלכות חוקת מטלטלין הלכה בשבועות: (שם אותיות י א)

קסג ביום ראשון של פסח נמשך הארה

גדולה ועצומה מאד מאד, שהוא בחינת רוח הקדש, בחינת גלוי שכונה שהיה אז, כמו שכתוב: "ועברתי בארץ מצרים", ותרנומו: "ואתגליתיו". ועל ידי זה זכו לברור המדמה, ונתבטל בחינת בלבול המדמה - שזה עקר בחינת קלפת

להפסיק ולהרחיק לגמרי מהשם ותכרדי, רק אדרבא, שיהיה פת המכרית לטובה גדולה כדי שיוכל לקבל האור בהדרגה ובמדה כנ"ל. וזה בחינת ספירת העמר - שסופרין הימים לעמר, כי הימים הם בחינת מדות, וכל זה הוא הכנה לשבועות, כדי לקבל אז האור בהדרגה ובמדה על ידי פת המושך וכח המכרית ביחד, כי בקדשה שניהם שווים לטובה כנ"ל: (הלכות חוקת מטלטלין הלכה

ד אותיות ד ה)

קסא עקר השנה הוא מחמת המלחמה שיש בין פת המושך והפת המכרית כמבאר בפנים (עין שנה' אות כח). ועל כן געורין בליל שבועות, כי אז זוכין שנמתק הפת המכרית בקדשה כל כך

פָּרַעַה וּמִצְרַיִם. אֲבָל מַחֲמַת שְׁהִיָּה רַק עַל יְדֵי בְּחִינַת אֲתֵּירוֹתָא דְלֵעְלָא בְּלִי שְׁלֵמוֹת אֲתֵּירוֹתָא דְלִתְמָא, עַל כֵּן הָיָה הַהֲאָרָה רַק לְפִי שְׁעָה, וְתִכְף אַחֵר כִּד נִסְתַּלַּק וְלֹא נִשְׁאַר רַק הִרְשִׁימוּ כְּמוֹבָא. וְעַל יְדֵי בְּחִינַת הִרְשִׁימָה הַזֹּאת אָנוּ עוֹסְקִין אַחֵר כִּד בְּהִנָּפֶת הָעֵמֶר שְׁעוּרִים, שֶׁהוּא מֵאֲכָל בְּהֵמָה - בְּחִינַת מְדָמָה, כִּי עַל יְדֵי זֶה מְבַרְרִין הַמְדָּמָה:

בְּשָׁלְמוֹת, עַל יְדֵי אֲתֵּירוֹתָא דְלִתְמָא, שְׁזָה בְּחִינַת קִבְּלַת הַתּוֹרָה בְּשָׁבוּעוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה אָנוּ זוֹכִין בְּשָׁלְמוֹת יוֹתֵר לְאַמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, שְׁזָה עֵקֶר קִיּוּם הָעוֹלָם, שְׁזָה בְּחִינַת: 'כָּל הָעוֹלָם הָיָה תְּלוּי עַד שְׁשָׁה בְּסִיּוּן' וְכוּ': (הַלְכוֹת שְׁלוּחֵין הַלְכָה ה' אוֹת ח')

קֵעָה הַגְּלוּת הוּא בְּחִינַת שְׁנָה כְּמוֹ שְׁאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, וּכְשִׁיזְצִיֵּאִין מֵהַגְּלוּת הוּא בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנָה. וְעֵקֶר יְצִיאַת מִצְרַיִם, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנָה, הָיָה עַל יְדֵי בְּחִינַת יוֹסֵף כְּמוֹבָא, וְכְמוֹ שְׁכָתוּב: "וַיִּקַּח מִשָּׂה אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ", כִּי יוֹסֵף הָיָה עוֹסֵק בְּיוֹתֵר בְּסִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת הַמְּעוֹרְרִין מֵהַשְּׁנָה, שְׁזָה בְּחִינַת הַחְלוּמוֹת שֶׁסִּפֵּר

וּמֵאֵז אָנוּ סוֹפְרִין שְׁבַעַת שָׁהֶם בְּחִינַת כָּלֵל שְׁבַעַת יְמֵי בְּרֵאשִׁית, כִּי עֵקֶר אָמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם בְּשְׁבַעַת יְמֵי בְּרֵאשִׁית תְּלוּי בְּתִקּוּן וּבְרוּר הַמְדָּמָה. וְעַל יְדֵי זֶה אָנוּ זוֹכִין אַחֵר כִּד בְּשָׁבוּעוֹת שְׁנִמְשָׁד עֲלֵינוּ הָאָרֶת רוּחַ נְבוּאָה, רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁל מִשָּׁה רַבְּנוּ -

יוסף לאחיו וכן פתרון החלומות שפתר יוסף, וכמבאר בפנים. כי עקר הנאמרה הוא על ידי התעוררות השנה, הינו מה שפני אדם נתעוררים משנתם ונפילתם וחזרין בתשובה על ידי ספורי מעשיות הנ"ל:

ועקר גלות מצרים נמשך מחטא אדם הראשון

שפגם באכילתו, שעל ידי זה אבדו את הפנים דקדושה בחינת פנים לתורה, ונמשך עליהם שנה, שהוא בחינת מיתה שנגזר עליהם, ואז נאמר עליהם: "אדם ביקר כל יליו נמשל בבהמות נדמו", עד שמחמת זה אי אפשר לעוררו מהשנה שזה בחינת יציאה מהגלות, כי אם על ידי שמלבישין לו הפנים דקדושה בחינת פנים לתורה, בתוך

ספורי מעשיות דיקא. ועל ידי התעוררות השנה נמשך התגלות היראה, ועל ידי זה זוכין לעשירות גדול. וזה בחינת המורא הגדול שהיה בליל פסח, כמו שכתוב: "ובמזרים גדלים", וכן הרכוש הגדול שזכו ישראל אז ביציאת מצרים וקריעת ים סוף:

אך אף על פי שכל התקונים האלו קבלו ישראל בכלל בלילה הראשונה של פסח, אבל אחר כך נסתלקו המחין, וצריכין לחזור ולהמשיך כל התקונים הנ"ל בכל ימי הספירה, עד שזוכין אחר כך בשבועות לשלמות התקון שהוא קבלת התורה. ועל כן תקף אחר יום ראשון של פסח צריכין להביא עמר שעורים שהוא מאכל בהמה,

אורות שבועות המועדים

ולהניף אותו לפני ה', וכוה אנו ממשיכין התקונים שעוסקים הצדיקים לעורר בני אדם משנתם, דיקא על ידי ספורי מעשיות ושיחות חלין ומלין דעלמא, שזה בחינת המתקת הדינים בשרשם, כי דיקא על ידי שנפלו מבחינת הפנים דקדושה בחינת פנים לתורה, ונבר עליהם השנה - שנתרחקו מאור התורה הקדושה ושמטופים וטרודים מחשבתם בכל עת בהבלים דעלמא ומלין דשמיתא, וכל מחשבותיהם הם רק ממש כמו חלומות השנה מאחר שרחוקים מהדעת האמתית דקדושה, ועל כן הצדיק בעצמו גם כן אי אפשר לו לעוררם משנתם על ידי שיגלה להם הפנים לתורה, רק הוא צריך להלביש הפנים לתורה בתוך ספורי מעשיות ומלין דעלמא שיהם בחינת מעוררם ומחזיר להם הפנים דקדושה, שזה בחינת גם כן בחינת העמר שעורים, כי מחמת שעקר השנה שהוא בחינת גלות מצרים בחינת אבדת הפנים דקדושה, נמשך מפגם האכילה שזה בחינת מאכל בהמה כמבאר בפנים, על כן צריכין להמתיק הדין בשרשו ולהביא קרבן דיקא ממאכל בהמה, ודיקא על ידי זה אנו מתעוררין מן השנה וזוכין לשוב בתשובה, לצאת מטמאת מצרים ולזכות לשבעים פנים לתורה שאנו צריכין לקבל בשבועות, שזה ממש בחינת התקונים שעוסק הצדיק לעורר בני אדם משנתם דיקא על ידי ספורי מעשיות, וכמבאר בפנים:

ומחמת שעל ידי התעוררות השנה זוכין ליראה, שעל ידי זה זוכין לאריכת ימים - דהינו להאריך הימים בקדשה, שכל יום שבא אחר כך יהיה ארך וגדול יותר בתוספת קדשה יתרה ומעשים טובים ביותר, על כן תקף אחר הקרבת העמר מתחילין לספר ימי הספירה, פי על ידי שסופרין הימים לעמר, על ידי זה אנו מושיבין הארת העמר שעורים, שהוא בחינת קדשת הספורי מעשיות הנ"ל בחינת התעוררות השנה הנ"ל - על כל יום ויום, כדי שלא נאבד את ימי חיינו בשנה חס ושלום, רק נזכה לשמור מאד את כל יום ויום שיהיה מנוי וספור אצלנו במספר ומפקד גדול, ולהשתדל שיהיה כל יום ויום ארך ורחב ביותר בתוספת קדשה ודעת בכל

עת, לקיים "תמימת תהינה": ועל כן צריכין לספר כל יום ויום מימי הספירה תקף בכניסתו, כי כל יום ויום בתחלתו בא בקטנות ובמצר גדול, ותקדשה והעבודה שצריך להמשיך בזה היום הוא נעלם עדין מאד, עד שקשה להאדם מאד לקבל עליו העבודה של זה היום, ומחמת זה רבים נמנעים מעבודת ה'. וזה עקר יציאת מצרים שצריכין לזכר בכל יום ויום, הינו להשתדל לצאת בכל יום ממצר למרחב - ממחין דקטנות למחין דגדלות, ולהוסיף קדשה ודעת בכל שעה ושעה מהיום. ועל כן תקף בכניסת היום בתחלתו בתחלת הלילה - צריכין לספר הימים לעמר, כמו שכתוב: "תמימת

אורות שבועות המועדים

תהי'נה", כי צריכין לשמור את היום מתחלתו להגדילו ולהאריכו ולהעלותו מקטנות לגדלות, ולהוסיף קדשה בכל עת ובכל שעה על ידי שממשיכין הקדשה מבחינת הספורי מעשיות של צדיקי אמת, שהם בחינת עמר שעורים בחינת התעוררות השנה, שעל ידם זוכין להאריך ולהגדיל הימים בקדשה יתרה בכל עת, שזה עקר בחינת אריכת ימים:

ועל ידי כל זה זוכין לעשירות גדול, וזה בחינת המן שהתחיל לירד לישראל בימי הספירה בט"ו באייר כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי על ידי התעוררות השנה שאנו זוכין על ידי ימי הספירה הקדושים - וכנראה בחוש גדל התעוררות הנפלא

שמתעוררין בשעת ספירת העמר, על ידי זה נמשך בחינת התגלות היראה הגדולה שזכינו בשעת קבלת התורה, ועל ידי זה נשלמין תקוני עתיק, שזה בחינת 'בשבועות נדמה להם כזקן', ועל ידי זה נודבדב ונתתקן העשירות, עד שזוכין על ידי זה להתבוננות התורה, שהיא בחינת קבלת התורה:

וזה גם כן מה שנוהגין להיות געורין בליל שבועות, שזה בחינת התעוררות השנה, שהוא בחינת התגלות השבעים פנים לתורה שהם הפך השנה, עינ כל זה בפנים: (הלכות גניבה הלכה ג אותיות ו ז ט י

יא יב יג)

קעה אף על פי שבאמת צריכין לזרו ולמהר מאד מאד להמלט על נפשו, ובפרט

מִי שְׁכָבֵר נִכְשָׁל וְנִלְכַד בְּמָה
 שְׁנִלְכַד רַחֲמָנָא לְצַלּוֹ, אַף עַל
 פִּי כֵן אִי אֶפְשָׁר לְדַחַק אֶת
 הַשְּׁעָה, וְצָרִיכִין לְהַמְתִּין
 וּלְהַמְתִּין עַד וַיִּשְׁקִיף וַיֵּרָא ה' /
 מִשָּׁמַיִם. אֲבָל אַף עַל פִּי כֵן גַּם
 בְּתוֹךְ זְמַן הַהַמְתָּנָה וְהַשְׁתַּיָּה
 אֲסוּר לְהַסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִזֵּה, רַק
 לִיחַל וּלְקוּוֹת וּלְצַפּוֹת וּלְמַנּוֹת
 וּלְסַפֵּר הַיָּמִים וּלְכַסֵּף
 וּלְהַשְׁתַּוְּקֵק בְּכָל עֵת - מִתִּי
 יִזְכֶּה לְיוֹם יְשׁוּעַת נַפְשׁוֹ
 בְּשִׁלְמוֹת. וְזֶה בְּחִינַת סְפִירָה,
 שְׂאִין אָנוּ עוֹשִׂין שׁוּם דְּבָר, רַק
 אָנוּ סוֹפְרִין הַיָּמִים וְהַשְּׁבוּעוֹת,
 וּבְזֶה מִמְּשִׁיבֵינָא עַל עֲצָמֵנוּ
 קָדְשֵׁת קַבְּלַת הַתּוֹרָה מִחֻדָּשׁ
 בְּכָל שָׁנָה, הֵינּוּ עַל יְדֵי בְּחִינַת
 זוּ הַנ"ל שְׂאֵנוּ רוֹצִים וְחַפְּצִים
 וּמְשִׁתַּוְּקִים לְקַבֵּל אֶת
 הַתּוֹרָה, וּכְפִי רְצוֹנֵנוּ וְהַשְּׁוֹקֵתֵנוּ
 הַחֲזָקָה בְּיָדָי הֵינּוּ חַפְּצִים
 לְקַבְּלָהּ בְּזִרְיוֹת תַּכְּפָּה וּמִיד, אִךְ

בְּאֵמֶת אִי אֶפְשָׁר לְדַחַק אֶת
 הַשְּׁעָה, וְהַהֲכָרַח לְהַמְתִּין עַד
 יוֹם הַחֲמִשִּׁים; אֲבָל אַף עַל פִּי
 כֵן גַּם לַעֲת עֵתָהּ אֲסוּר לְשַׁבַּח
 וּלְהַסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִזֵּה חֵם וְשָׁלוֹם,
 שְׂזָה בְּחִינַת מַה שְּׁסוֹפְרִין
 הַיָּמִים, פִּי הַסְּפִירָה מוֹרָה עַל
 גְּדֹל עֲצָם הַתְּשׁוּקָה וְהַגְּעֻגוּעִים
 - כְּמוֹ מִי שְׂמַתְנַעֲנַע וְחוֹשֵׁק
 לְאִיזָה דְּבָר אֲזִי הַדְּרֵךְ שְׁסוֹפֵר
 הַיָּמִים עַד שְׁיִשִּׁיג תְּשׁוּקָתוֹ,
 כְּמוֹ כֵן אָנוּ סוֹפְרִין וּמוֹנִין
 הַיָּמִים וְהַשְּׁבוּעוֹת, שְׂזָה מוֹרָה
 עַל עֲצָם הַתְּשׁוּקָה וְהַרְצוֹן
 הַחֲזָק שְׁיִשׁ לָנוּ לְקַבֵּל
 הַתּוֹרָה:

וְעַל כֵּן בְּאֵמֶת נוֹהֲגִין כָּל
 יִשְׂרָאֵל לְקַיֵּם מִצְוֹת
 סְפִירַת הָעֵמֶר בְּהַתְּעוֹרְרוֹת
 גְּדוֹל וּבְתְּשׁוּקָה גְּדוֹלָה לְהַשֵּׁם
 יְתַבְּרֵךְ, וְעַל יְדֵי זֶה אָנוּ זוֹכִין
 לְהַמְשִׁיךְ בְּשִׁלְמוֹת בְּחִינַת

אורות שבועות המועדים

דבורים חמים כגחלי אש, בחינת "כי עזה כמות אהבה" וכו', הינו על ידי גדל האהבה והשתוקקות דקדושה הנ"ל זוכין על ידי זה "רשפייה רשפי אש". ועל ידי כל זה זוכין לקבלת התורה, בבחינת "ודבריו שמענו מתוך האש" כנ"ל. וענין שם אות כט, מבאר שם ענין "מהחל חרמש בקמה תחל לספר" וכו', וענין מפלת סגחריב ומדין ועמלק ביום קצירת העמר: (שם אותיות

כב כג כה)

קפא **מבאר** במקום אחר, שעקר בחינת הזמן הוא מחסרון הדעת בחינת שנה, וכל מה שהדעת גדול ביותר נתבטל ונתמעט הזמן ביותר, עד שיש דעת גדול כל כך, ששם נתבטל הזמן לגמרי והוא בבחינת

למעלה מהזמן, וכמו שאנו רואין בחוש, שבשעת שנה שאז הדעת נקטן ביותר, אז נגדל הזמן מאד, עד שגדמה לו בחלומו שרבע שעה היא שבעים שנה וכו', כמבאר בפנים. וזה בחינת ספירת הימים לעמר, כי עקר בחינת הזמן הוא רק מבחינת הסתלקות הדעת בחינת שנה, שזה בחינת ספירת העמר כנ"ל. רק בשזוכין לקדש את השנה, אז בשעת שנה נכנסין המחין בתוך בחינת אמונה ונתחדשין שם ונתחזקין ביותר, כי זוכין לקבל שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים, ואז בשזוכין להתחדשות המחין, אז נתבטל הזמן ביותר כנ"ל:

נמצא, שדיקא על ידי שנה שמשם שרש בחינת

הזמן, כְּשֶׁהִשְׁנָה בְּקִדְשָׁהּ בְּבַחֲבִינַת אֲמוּנָהּ, זוֹכִין עַל יְדֵי זֶה לְבַחֲבִינַת בְּטוֹל הַזְּמַן בְּיוֹתֵר. וְזֶה בְּחִינַת סְפִירַת הַיָּמִים לְעֹמֵר, כִּי הַנֶּפֶת הָעֹמֵר הוּא בְּחִינַת שְׁנָה דְקִדְשָׁהּ, בְּבַחֲבִינַת אֲמוּנָהּ בְּאֲחֻדוּתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּנ"ל.

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הוּא לְמַעַלָּה מֵהַזְּמַן, וְעַל יְדֵי שְׁאֲנוּ סוֹפְרִין הַיָּמִים לְעֹמֵר, עַל יְדֵי זֶה אָנוּ מְקַשְׂרִין כָּל הַיָּמִים וְהַזְּמַנִּים לְבַחֲבִינַת לְמַעַלָּה מֵהַזְּמַן. וְעַל כֵּן סוֹפְרִין שְׁבַע שַׁבָּתוֹת, כְּדֵי לְכַלֵּל כָּל יוֹם וְיוֹם מִשְׁבַּעַת יָמֵי בְּרֵאשִׁית, בְּבַחֲבִינַת קִדְשַׁת שַׁבָּת שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מֵהַזְּמַן, בְּחִינַת "וְקִדְשָׁתוּ מִכָּל הַזְּמַנִּים", וְכַמְבָּאֵר בַּפְּנִיִּם. וְעַל יְדֵי כָּל זֶה זוֹכִין אַחַר כָּךְ לְקַבֵּל הַתּוֹרָה בְּשִׁבְעוֹת בַּיּוֹם הַחֲמִשִּׁים, שֶׁהוּא בְּחִינַת יוֹבֵל, בְּחִינַת יוֹם כְּפֹוֹר, בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנָה, שֶׁכָּל זֶה

קָפַד שְׁבִיבוּתָהּ הוּא בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנָה וְקַבּוּץ וְתַחֲבִיט גְּדָחִים הַמַּתִּים, שְׁזֶה בְּחִינַת תַּחֲבִיט הַמַּתִּים שֶׁהֵיחָה בְּשַׁעַת מִתֵּן תּוֹרָה כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל. וְאַחַר הַתַּחֲבִיט שִׁיתְקַבְּצוּ כָּל הַגְּדָחִים וְיִתְקַרְבוּ כָּל הָרְחוּקִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, אִז תִּגְדַּל הַשְּׁמִימָה מְאֹד, בְּבַחֲבִינַת: "זֶה ה' קִוִּינוּ לוֹ נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בִּישׁוּעָתוֹ", וְכַמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וְשִׂמַּחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים", כִּי זֶה עֵקֶר שְׂמִיחָתוֹ וְתַעֲנוּגָיו יִתְבָּרַךְ - כְּשִׂמְחֵזִירִין בְּתוֹכָהּ אֶת הָרְחוּקִים מְאֹד, וְכַמְבָּאֵר בַּפְּנִיִּם, וְזֶה בְּחִינַת הַשְּׁמִיחָה הַגְּדוֹלָה שֶׁל שְׁבִיבוּתָהּ:

וּמִתְחַמֵּת שְׁעָקֵר הַתְּקַרְבוֹת הָרְחוּקִים הוּא עַל

אורות שבועות המועדים

ידי הצדיקי אמת שעוסקים בזה תמיד בתייהם לעורר בני אדם משנתם ולהחזירם בתשובה, וביותר עוסקים בתקון זה לאחר הסתלקותם כי גדולים צדיקים במיתתם יותר מבתיהם, וכמבאר בפנים (עין 'צדיק' אות רסט). וזה בחינת עצם השמחה של הלולא רבה דרשב"י שעושים בל"ג בעמר, שאז מתחיל להתמתק הדין הנאחו בימי הספירה שהוא בחינת שנה, ומתחיל להתנוצץ הארה של שבועות, שהוא בחינת התעוררות השנה בחינת תחית המתים, בחינת קבלת התורה, ואז השמחה גדולה מאד, בחינת השמחה שלעתיד שהיא בחינת השמחה של שבועות בנ"ל: (שם אות ט)

אבות בימי הספירה מפסח ועד עצרת, זה גם בן בחינת התוכחה של הצדיקי אמת, כי מסכת אבות היא בלה תוכחה ומוסר השכל, שעל ידי זה נתגלה חסד, ועל ידי זה קוצרין וחזקין את המלכות מביניהם בנ"ל. ועל בן קדם פרקי אבות מתחילין המשנה 'כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא', להורות שהתוכחה של הצדיקי אמת אין פונתם לרחק אותנו חס ושלוש ולהחליש דעתנו ביותר על ידי תוכחתם, כי באמת כל פונתם הוא רק לקרב, כי הם מעלין ומוציאין הטוב שיש בכל אחד מישראל אפלו פחוט השערה. ועל בן באמת כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא וכו', והכל בכח הצדיקי אמת העוסקים בתקוננו, כי הצדיקי אמת

קפה מה שנהנו לומר פרקי

נקראים מצדיקי הרבים, כמו שכתוב: "ומצדיקי הרבים" וכו', פי הם מתנגעים לחפש ולמצא נקודות טובות בכל אחד מישראל, ועל ידי זה הם מצדיקים כל ישראל - שיהיו בלם נקראים בשם צדיקים, בבחינת: "ועמד בלם צדיקים", ועל ידי זה יש לכלם חלק לעולם הבא. ועין עוד פנים:

(שם אותיות כא כב כג)

במעלה מאד שיוכל לרפאת את כל אחד מחלי נפש ולהכניס בו השגות אלקות על ידי בחינת צמצומים קדושים - שזה בחינת ספירה ושבועות, כי במ"ט ימי הספירה ממשיכין בחינת הצמצומים שהם השכליות הקדושים שהם בחינת חכמה תתאה, ועל ידי זה זוכין ביום החמשים לבחינת שכל העליון של השגות אלקות שזוכין על ידי קבלת התורה. וזה בעצמו גם כן בחינת רבי עם תלמידים, כי הרבי הוא בבחינת חכמה עלאה בחינת השגות אלקות, נגד התלמידים שהם בחינת חכמה תתאה, בחינת הצמצומים הקדושים שממשיך ומאיר על ידם השגות אלקות, והעקר על ידי הכלליות ואהבה שביניהם כנ"ל. וזה בחינת מה שקורין

קפו מ"ט ימי הספירה הקדושים הם בחינת מ"ט שערי בינה, שאז יוצאין מ"ט שערי טמאה ונכנסים במ"ט שערי קדשה כידוע. וכל זה בכחו של הצדיק הדור האמתי שהוא בחינת משה, על כן צריכין לבנו בכל ימי הספירה הקדושים לבקש ולחפש מאד את הצדיק האמתי הגדול

אורות שבועות המועדים

פְּרַשְׁתָּ בַמִּדְבָר בַּמִּדְבָר שְׁמַדְבַּר
מִמִּסְפַּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קֶדֶם
שְׁבוּעוֹת, כַּמְבֹאָר בַּפְּנִיִּים:

וְזֶה בְּחִינַת הַטְּהָרָה שֶׁל

הַסְּפִירָה שְׁמַטְהֵרִין

יִשְׂרָאֵל עֲצֻמָּן כְּאִשָּׁה הַמַּטְהֶרֶת

לְבַעֲלָהּ כַּמּוּבָא בְּזֵהר הַקְּדוּשָׁה,

דְּהִינּוּ שְׁכָלֵל יִשְׂרָאֵל מִטְהֵרִין

עֲצֻמָּן וּמְכִינִין עֲצֻמָּן לְקַבֵּל אוֹר

הַצְּדִיק הָאֵמֶת – שֶׁהוּא בְּחִינַת

אִישׁ וּבַעַל שְׁלֵהֶם. וְעַל כֵּן

סוֹפְרִין שְׁבַע שְׁבֻתוֹת, שֶׁהֵם

כַּנִּגּוּד שְׁבַע רוּעִים, שֶׁהֵם

בְּחִינַת כָּלֵל הַצְּדִיקֵי אֵמֶת

שְׁעוֹסְקִים בְּזֵה לְהַמְשִׁיד

וּלְהַאִיר הַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹת

בְּעוֹלָם. וְזֶה אֲנִי צְרִיכִין לְכוּן

מְאֹד בְּיָמֵי הַסְּפִירָה הַקְּדוּשִׁים

שֶׁהֵם שְׁבַע שְׁבֻתוֹת – שְׁנוּכָה

לְמַצָּא אֶת הַצְּדִיק הָאֵמֶת

שֶׁהוּא כָּלִיל מִכָּל הַשְּׁבַע

רוּעִים, שֶׁרַק הוּא יָכוֹל לְעַסֵּק

בְּתַקוּן נַפְשֵׁנוּ, לְרַפֵּאת אוֹתָנוּ
מִתְחִלּוּאֵי וּמְכֹאֲבֵי נַפְשֵׁנוּ
הַעֲצוּמִים מְאֹד וּלְהַמְשִׁיד
וּלְהַאִיר בָּנוּ הַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹת:

וְעַל כֵּן קוֹרִין רוֹת בְּשְׁבוּעוֹת,

שְׁמַדְבַּר מִהַמְשֻׁכָּת

נְשֻׁמַת דָּוִד מְשִׁיחַ שֶׁהוּא גָּמֵר

הַשְּׁבַע רוּעִים – וְעַל יְדוֹ

יְהִי גָּמֵר הַתַּקוּן. וְעַקֵּר

הַמְשֻׁכָּת אוֹרוֹ שֶׁל דָּוִד מְשִׁיחַ

הוּא עַל יְדֵי שְׁנַתְחַבְּרָה

וְנִתְדַבְּקָה רוֹת בְּבַעוּ, שְׁזֵה

בְּחִינַת הַתְּקַרְבוּת וְהַתְּחַבְּרוּת

כָּלֵל יִשְׂרָאֵל בְּהַצְּדִיק הָאֵמֶת,

שֶׁרַק עַל יְדֵי זֶה מְמַשְׁכִּין אוֹרוֹ

שֶׁל מְשִׁיחַ, שְׁעַקֵּר גָּמֵר הַתַּקוּן

לְהַמְשִׁיד הַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹת

בְּעוֹלָם יְהִי עַל יְדוֹ, כְּמוֹ

שְׁכָתוֹב: "כִּי כוֹלֵם יִדְעוּ אוֹתִי

לְמַקְטַנֵּם וְעַד גְּדוֹלֵם": (שם

אותיות טו ז)

כַּח מְבֹאָר בַּכּוֹנֵנוֹת, שְׁבִימֵי

אורות שבועות המועדים

הספירה ממשיכין השבועה חסדים וכו'. הינו כנ"ל, כי מנחת קנאות שהוא העמר שעורים הוא בחינת תוכחה, שעל ידי זה נתגלה חסד וכו' כנ"ל. ועל בן צריכין אז לעשות צדקה וחסד, וכפי גדל החסדים שממשיכין על עצמם בימי הספירה, בן זוכין אחר כך לקדשת שבועות שהוא בחינת השגות אלקות. וזהו: "שבועה שבעת תספר קצת המושבת התגלות התורה שזה בחינת שבועות זמן מתן תורתנו, היא על ידי צדקה. וזה: "ועשית חג שבועות וכו' מסת נדבת ידך אשר תתן": (הלכות קידושין הלכה ג אות יד)

עבודת המועדים

שער

תפילות

מתוך הספר:

ליקוטי תפילות

וְעֲזָרְנוּ וְזַכְּנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו, שְׁנוֹזְכָה לְמַהֵר וּלְקַדֵּשׁ עַצְמָנוּ בְּכָל עֵת
עַל יְדֵי טְבִילַת מְקוּנָה, וְנוֹזְכָה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ טְהֻרָה
וּקְדוּשָׁה גְדוֹלָה עַל יְדֵי טְבִילַת הַמְקוּנָה, לְמַהֵר עַצְמָנוּ מִכָּל
הַטְּמָאוֹת מִכָּל הַחַטָּאִים וְהָעוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים שֶׁחַטָּאנוּ וְשָׁעוּנוּ
וְשָׁפְשַׁעְנוּ לְפָנֶיךָ מִנְּעוּרֵינוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְלְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קְדוּשָׁה
גְּדוֹלָה עַל יְדֵי הַמְקוּנָה הַקְּדוּשָׁה:

וְתִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ עַל יְדֵי זֶה דַּעַת גְּדוֹל וְרַחֲמִים רַבִּים, וְתִתֵּן לָנוּ
בַּח, וְתַעֲזָרְנוּ שְׁנוֹזְכָה לְהַמְתִּיק עַל יְדֵי טְבִילַת הַמְקוּנָה
כָּל הַדֵּינִים שֶׁבְּעוֹלָם מֵעַלֵּינוּ וּמֵעַל זָרְעֵינוּ וּמֵעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל, וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרוֹת וְכָל הַגְּזֻרוֹת רָעוֹת עַל יְדֵי זֶה. וְתוֹשִׁיעַ
לָנוּ תְּמִיד עַל יְדֵי טְבִילַת הַמְקוּנָה הַקְּדוּשָׁה וְהַנּוֹרָאָה מְאֹד, וְיִקְּבֵם
מִקְרָא שְׂכָתוֹב: "מְקוּנָה יִשְׂרָאֵל יְהוָה מוֹשִׁיעוֹ בַּעַת צָרָה":

וְתַזְכְּנוּ לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קְדוּשַׁת הַמְקוּנָה שֶׁל חַג הַשְּׁבֻעוֹת
הַקְּדוּשׁ שֶׁהוּא זְמַן מִתֵּן תּוֹרַתְנוּ, שְׂאֵז נִתְקַרְבוּ יִשְׂרָאֵל

מח אורות שבועות המועדים

אליך וזכו לקבל את התורה הקדושה על ידי טבילת המקנה, ונזכה בלנו בחג השבועות לטבל עצמנו במקנה העליונה, במקנה של שער החמשים של הקדשה, שהוא רחמים גדולים ורבים וחסד עליון ודעת גדול מאד:

ותעזרנו שנוזכה להמשיך עלינו קדשת המקנה הזאת בכל השנה בלה, ונזכה לטהר ולקדש עצמנו תמיד, ולצאת מהרה מחמשים שערי טמאה, ולכנס בתוך החמשים שערי קדשה. ויקים בנו מהרה מקרא שכתוב: "וורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם, מכל טמאותיכם ומכל גליליכם וטהרת אתכם": (ליקוטי תפילות תפילה נו)

עגרות המועדים

שער

שיחות וסיפורים

מתוך הספרים:

שיחות הר"ן, חי מוהר"ן, ימי מוהרנ"ת, אבני"ה ברזל

שיח שרפי קודש

שיר של אקדמות עם הניגון שלו הידוע, הוא דבר
נפלא וחדוש גדול מאד:

שָׁבַח אֶת אַקְדָּמוֹת מְאֹד מְאֹד, וְאָמַר, שְׂיִשְׂרָאֵל מִחֲמַת שָׁהֶם
מְשַׁקְעִים וּרְגִילִים כָּל כֶּךָ בְּטוֹב, עַל בֶּן אֵין מְרַגֵּשִׁין כָּל
כֶּךָ אֶת שְׁבַח מַעֲלַת גְּדֻלַּת הַשְּׁבַח הַקְּדוּשׁ הַזֶּה שֶׁל אַקְדָּמוֹת
שְׂאוֹמְרִים בְּשָׁבוּעוֹת. וְאָמַר: מִי שְׂיִוְדַע מַעֲלַת הַשִּׁיר שֶׁל
אַקְדָּמוֹת עִם הַנְּגוּן שֶׁלֹּו כְּמוֹ שְׂרַגִּילִין הָעוֹלָם לְזַמֵּר אוֹתוֹ בְּנְגוּן
הַיְדוּעַ, הוּא דְבַר נְפִלָא וְחִדוּשׁ גְּדוֹל מְאֹד. וְהַתְּחִיל לֹאמֵר קִצַּת
אֵיזָה תְּבוֹת מֵאַקְדָּמוֹת עִם הַנְּגוּן. וְאָמַר, שְׂאַקְדָּמוֹת הוּא שִׁיר
שֶׁל חֲשֵׁק (עַן בְּהַמְעָשָׂה שֶׁל הַכְּעָרְגִיר שֶׁם מְדַבֵּר מִשִּׁיר שֶׁל חֲשֵׁק). כָּל זֶה
סֵפֶר בְּשָׁבוּעוֹת אַחֵר הַתְּפִלַּת שְׁחֲרִית בְּבִקְרַת הַשְּׁבַח בְּנְהוּג
בְּשָׁבוּעוֹת, וְהָיָה יוֹשֵׁב אֶצֶל הַסְּעֵדָה שֶׁל מֵאַכְלֵי חֶלֶב, וּבְכָר
הַתְּפִלָּלוֹ בְּבִית הַכְּנֶסֶת פְּעַם שְׁנֵי וְזַמֵּר הַחֲזוֹן אַקְדָּמוֹת, וְאָז דְבַר

2 אורות שבועות המועדים

עָמְנוּ כַּמְעַלְת הַשִּׁיר הַקְדוּשׁ הַזֶּה וְהַפְּלִיג בְּמַעֲלָתוֹ מְאֹד:

(שיחות הר"ן סימן רנו)

פַּעַם אַחַת אָמַר רַבְּנּוּ זְצוּק"ל: מַה שְׂיִשְׂרָאֵל אוֹצְרִים בְּתוֹכְכֶם –

אֵת הָאֲקָדְמוֹת עִם נְגוּנּוֹ. "וְוַאֲס אִידֵן פֶּאַרְמָאָנְן –

"אֲקָדְמוֹת" מִיט דַּעַם נְגוּנֵן": (אבני"ה כחל)

**ישבו כל הלילה אצל השולחן והתפללו עד
שזרחה חמה:**

פַּעַם אַחַת יָשַׁב רַבְּנּוּ זְצוּק"ל לֹאמַר תּוֹרָה בְּחַג הַשְּׁבִיעוֹת אַחַר

מִנְחָה בְּעוֹד שֶׁהֵיְתָה הַחֲמָה זֹרַחַת, וַיֵּשְׁבוּ כָּל הַלַּיְלָה

אֶצֶל הַשְּׁלֶחָן, וְהַתְּפִלָּה עֲרֵבִית בְּתוֹךְ הַסְּעוּדָה, וַיֵּשְׁבוּ כִּף עַד

שֶׁהִתְחִילָה הַחֲמָה עוֹד הַפַּעַם לְזֶרוֹחַ בְּבִקְרֵי יוֹם הַשְּׁנִי. עָנָה רַבְּנּוּ

ו"ל וְאָמַר: "דִּי זֶן קַעַר זִיךְ פֶּאַר תְּדוּשֵׁן אֹן זְאָגֵן, אִיִּדְעַר אִיךְ

בֵּין אַוּעַק גִּינְאָנְנֵעַן הָאֵב אִיךְ אִיִּךְ גִּיטְרָאָפֵן, אִיךְ בֵּין גִּיקוּמֵעַן

צוּרִיק הָאֵב אִיךְ אִיִּךְ וַיִּטְעַר גִּיטְרָאָפֵן" [הַחֲמָה יִכּוֹלָה לְתַמּוּהָ

וְלֹאמַר, טָרַם שֶׁשְּׁקַעְתִּי מִצְּאֵתֵיכֶם, וְשׁוֹב בְּשַׁחְזֵרְתִּי וְזֵרְחַתִּי שׁוֹב

מִצְּאֵתֵיכֶם]: (אבני"ה כחל)

בשבועות העיקר להיות נעור:

אָמַר רַבְּנּוּ: בְּשִׁבְעוֹת עֵקֶר הָעֲבוּדָה הוּא לְהִיּוֹת נְעוֹר,

וּבְהוֹשְׁעָנָא רַבָּא הָעֵקֶר הוּא רַבּוּי הָאֲמִירָה. [בְּשִׁבְעוֹת

אורות שבועות המועדים נא

אִיו דְּעַר עֶקֶר דָּאם אוֹיף זײַן, און הוֹשְׁעָנָא רַבָּא דְּעַר עֶקֶר דָּאם
זאָגן]: (אבנ"ה ברזל)

והבין האיש שהוא שומע קולות וברקים של קבלת התורה:

בְּעַת נְסִיעֵתוֹ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נָסַע בְּדֶרֶךְ נִיקוּלָאֵיב וַחֲוָרְסֵן לְאֲדַעִם
וְשָׁבַת בַּחֲגוֹ שְׁבֻעוֹת בְּחֲוָרְסָאן, וְאָמַר שֶׁם תּוֹרוֹת נִפְלְאוֹת
עַל פְּסוּק (תהלים קו): "יָקָם סַעְרָה לְדַמְמָה", וְעוֹד בְּמַה תּוֹרוֹת.
וְהָיוּ שֵׁם אֲנָשֵׁי הָרֶב מְלֹאדִי, וְהִבִּיאוּ לִפְנֵי תּוֹרוֹת הָרֶב וְסַתֵּר
דְּבָרָיו לִפְנֵי אֲנָשָׁיו, וְהִרְאָה לָהֶם שְׂאִינוֹ בֵּן כְּמוֹ שְׂאֵמֶר:

וּבְלֵיל שְׁבֻעוֹת אַחַר שֶׁהָיָה גַּעוֹר בְּנֵהוּג, הִלְךְ לְמִקְוֵה עִם אִישׁ
אֶחָד מֵאֲנָשָׁיו, וְסִפֵּר לִי זֶה הָאִישׁ שֶׁהִלְךְ עִמּוֹ אִזְ לְמִקְוֵה
בְּשְׁבֻעוֹת, שְׂאֵמֶר לוֹ רַבְּנוּ וְכָרוֹנוּ לְבִרְכָה בְּדֶרֶךְ הַלוֹכוֹ לְמִקְוֵה,
וְשָׂאֵל אוֹתוֹ בְּכָל פַּעַם אִם שׁוֹמֵעַ קוֹלוֹת, וְהִשִּׁיב שְׂאִינוֹ שׁוֹמֵעַ
כָּלֵל. וְנִתְפַלֵּא מְאֹד עַל שְׂאִינוֹ שׁוֹמֵעַ, וְאָמַר אִיךְ אֶפְשָׁר לְכָלִי
לְשִׁמְעַת קוֹלוֹת כְּעַת. אַחַר כֵּךְ אָמַר אֶפְשָׁר הוּא קוֹל הַקַּאפְלִיעַ
[מִקְהֵלָה] שְׂאִנִּי שׁוֹמֵעַ. וְהִשִּׁיב לוֹ הָאִישׁ הַגַּ"ל שֶׁהוּא אִינוֹ שׁוֹמֵעַ
שׁוּם קוֹל קַאפְעִלִיעַ וְלֹא שׁוּם קוֹל כָּלֵל, וְתַמָּה מְאֹד. וְהִבִּין
הָאִישׁ הַגַּ"ל שֶׁהוּא שׁוֹמֵעַ קוֹלוֹת וּבִרְקִים שֶׁל קַבְלַת הַתּוֹרָה:

אַחַר כֵּךְ בְּשִׁיעָא מִהַמִּקְוֵה אָמַר, שְׁנֹדַע לִי עַכְשָׁו בְּעַת קַבְלַת
הַתּוֹרָה בְּעִנְיַן הַנֶּאֱמָר בַּזֶּהר הַקְדוּשׁ אִית יִרְאָה וְאִית
יִרְאָה וְכו', וְעַכְשָׁו נֹדַע לִי שִׁישׁ עוֹד יִרְאָה שֶׁהוּא גַם בֵּן עוֹד

נד אורות שבועות המועדים

יותר ויותר אפלו מיראה עלאה הנזכר שם, כי נודע לי עכשו יראת אלקות שהיא יראה ופחד גבוה ועצום ומרומם ומנשא מאד מאד: (חיי מוהר"ן סימן קלב)

ואני הייתי רוצה כפשוטו, שתהיה סיום הסעודה בלימוד אחר האכילה:

באותו חג השבועות למד הרבה בתוך הסעודה של שחרית, ובין מאכל למאכל קדם שהושיטו המאכל אל השלחן הנה לומד בתוך כך [ולמד אז האדרא], ואחר כך הושיטו המאכל ופסק ואכל מעט, וחזר ועסק בלמודו. וכן היה בכל פעם בין כל מאכל ומאכל. והוא היה סובר בכל פעם ששוב לא יתנו מאכל אחר, אבל הם נתנו עוד כמה מאכלים, והוא היה לומד בין כל מאכל ומאכל כנ"ל:

אחר הסעודה ענה ואמר. הם מתנכחים עמי, כי אני הייתי סובר בכל פעם ששוב לא יתנו עוד מאכל, והם נותנים בכל פעם עוד מאכלים. והנה הם מתנכחים עמי, כי אני הייתי רוצה שיהיה סיום הסעודה בלמוד, והם רוצים גדולות שיהיה סיום הסעודה באכילה. כי יש אנשים פשוטים שאוכלים בשביל שיהיה להם פח ללמד, ויש אנשים שגבוהים במעלה והם לומדים כדי שיהיה להם דעת איד לאכל. ואני הייתי רוצה בפשוטו שתהיה סיום הסעודה בלמוד אחר האכילה, שזהו בחינת עבודה פשוטה שאוכלים ואחר כך לומדים – הינו

אורות שבועות המועדים

שאוכלים כְּדֵי שִׁיהִיָּה לָהֶם כַּח לְלִמּוּד. אָכַל הֵם מִחֻזְקִים אוֹתִי בְּגִדּוּלוֹת, וְנוֹתְנִים בְּכֹל פְּעַם עוֹד מֵאָכַל, וְרוֹצִים שֶׁתִּהְיֶה הַסִּיּוֹם בְּאֹכִילָה, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת עֲבוֹדָה גְּבוּהָה שְׁלוֹמְדִים וְאַחַר כֵּן אוֹכְלִים – הֵינּוּ שְׁלוֹמְדִים כְּדֵי שִׁיהִיָּה לָהֶם דַּעַת וּמוֹחַ וְשֶׁכֶל אִיךָ לְאָכַל, וְהֵבִין: (שם סימן קנח)

אתם אינכם חוטאים כל כך שאומר לכם תורה:

בְּשִׁבּוּעוֹת תַּק"ע הָיָה בְּאוּמִין בְּתַחֲלַת כְּנִיסַתוֹ לְשָׁם, וְלֹא אָמַר תּוֹרָה בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם טוֹב. אַחַר כֵּן אָמַר לָנוּ בְּדֶרֶךְ הַלְצָה: אַתֶּם אֵינְכֶם כֹּל כֵּן חוֹטְאִים שֶׁאָמַר לָכֶם תּוֹרָה. וְסִיּוֹם אַחַר כֵּן בְּעֶצְמוֹ – כִּי יֵשׁ בְּמָה תּוֹרוֹת שְׁנַעֲשִׂים עַל יְדֵי חֲטָאִים דִּיקָא, כְּגוֹן פְּרִשַׁת הַעֲגֹל וְכִיּוֹצֵא, שֶׁהַתּוֹרָה שְׁבֹאוֹתֵן הַפְּרָשִׁיּוֹת נַעֲשׂוּ עַל יְדֵי חֲטָאִים. וְכֵן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְכַרְוָנָם לְבִרְכָה (גְּדִרִים כב:): אֲלֵמְלִי לֹא חֲטָאוּ יִשְׂרָאֵל לֹא הָיָה לָהֶם רַק תַּסְפֵּר תּוֹרָה וְסִפֵּר יְהוֹשֻׁעַ, כִּי שְׂאָרֵי גְבוּיָאִים וְכַתּוּבִים לֹא נַעֲשׂוּ רַק עַל יְדֵי שְׁחָטָאוּ יִשְׂרָאֵל וְהִצְרִכּוּ לְהוֹכִיחֵם, כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י שָׁם. נִמְצָא שֶׁעַל יְדֵי חֲטָאִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל נַעֲשׂוּ תּוֹרוֹת שְׁלֵמוֹת, דְּהֵינּוּ כֹּל סִפְרֵי גְבוּיָאִים וְכַתּוּבִים: (שם סימן רב)

נסיעת מוהרנ"ת לרבינו לשבועות תקס"ט:

אַחַר כֵּן הִגִּיעַ שְׁבּוּעוֹת, וְאָז חָזְרוּ וְנִתְגַּלְגְּלוּ עָלַי מִחֻדָּשׁ מְנִיעוֹת עֲצוּמוֹת מְאֹד מְאֹד מִלְּהִיּוֹת עַל שְׁבּוּעוֹת. וְכֹל עִקְר הַבְּלָבוּל דַּעַת שְׁלִי הָיָה שֶׁהִסִּיתוּ אוֹתִי שֶׁאֶשְׁאֵל אֶת פִּי רַבְּנוּ ז"ל

אורות שבועות המועדים

נד

בעצמו אם להיות אצלו על שבועות ולכלי להסתכל על מניעות פאלה אם לאו. ואם הייתי שואל אותו - בודאי לא היה מניח אותי להיות אצלו על שבועות בשום אופן. כי בן היה דרכו ו"ל, שאף על פי שהיה חפץ שישבר האדם כל המניעות שבועולם ולבוא אצלו, אף על פי בן כששאלו אותו על דבר שהיו צריכין מסירת נפש לזה, להיות אצלו ולשבר מניעות גדולות - היה מדרחה את האדם, ואמר לו שלא יהיה אצלו, והזהיר אותו שלא ימסר נפשו כל כך בשביל להיות אצלו, ואמר שיש לו כמה טעמים על זה. ומחמת זה נדחו כמה בני אדם מלהיות אצלו בראש השנה ובעתים הקבועים, כי חכף כששאלו אותו - הזהירם שלא ימסרו נפשם להיות אצלו, כי בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו, ועוד היו לו טעמים הרבה על זה. ואני ידעתי כל זה מכבר, אבל אז קדם שבועות הנ"ל התגברו כנגדי המניעות בהתגברות ובהתפשטות חזק כל כך, עד שעלה על דעתי לשאל אותו ו"ל בעצמו מה לעשות, ואז היה הוא בעצמו בודאי מונע אותי מאד מלהיות אצלו כנ"ל. אבל השם יתברך חזק לבבי, וגם חברי רבי נפתלי חזק אותי הרבה, ונותרתי מאד מאד מלדבר עם רבנו ו"ל כלל מזה:

והיה בדעתי לבלי לנסע לכאן עד סמוך לשבועות מאד, כי אולי יודע לרבנו ו"ל ממילא, שלא על ידי, ויכול להיות גם כן שיחזיר אותי לביתי, כאשר ארע לי בשנה הראשונה

אורות שבועות המועדים

נה

שְׁנַת־קַרְבָּתִי אֵלָיו, שְׁמַעְצֵם הַמְּנִיעוֹת שֶׁהָיוּ כְּנֻגְדֵי – הַחֲזִיר אוֹתִי
עַל שְׁבוּעוֹת לְבֵיתִי, וְאָמַר לְעֵנִן זֶה: "מוֹטֵב שְׂוִית־חֲלָל שֶׁבַת
אֶחָת" וְכוּ', עַל כֵּן הָיָה בְּדַעְתִּי לְבָלִי לְבֹא לְפָנָיו עַד סְמוּךְ
לְשְׁבוּעוֹת מָאֵד, כְּדֵי שְׁלֹא יִהְיֶה פְּנָאֵי עוֹד לְהָשִׁיב אוֹתִי לְבֵיתִי.
אֲךֹּ גַם בְּבֵיתִי לֹא יִכְלַתִּי לְהִיּוֹת מְעַצֵּם הַמְּנִיעוֹת שֶׁהָיוּ לִי אֹז,
וְהָיוּ לִי יוֹסוּרִים רַבִּים מִכָּל בְּנֵי בֵיתִי וּמִכָּל בֵּית אָבִי וּמִכָּל בְּנֵי
הָעִיר. וְהִכְרַחְתִּי לְגַסֵּעַ אִיזָה יָמִים קִדְּם שְׁבוּעוֹת לְכָאֵן לְרַבְּנֹו
וְ"ל, אֲךֹּ נִזְהַרְתִּי מָאֵד מָאֵד שְׁלֹא יִתְּוֹדַע הַדְּבָר לְרַבְּנֹו וְ"ל:

וְאִז חָל שְׁבוּעוֹת בְּיוֹם רֵאשׁוֹן, וּבְעָרַב שֶׁבַת קִדְּשׁ שְׁלִפְנֵי
שְׁבוּעוֹת סְמוּךְ לְעָרַב נוֹדַע הַדְּבָר לְרַבְּנֹו וְ"ל מִפִּי אַחֲרִים,
שִׁישׁ לִי עֵתָה מְנִיעוֹת וְיוֹסוּרִים כְּאַלְהָ. וּכְשֶׁהִנִּיעַ סְמוּךְ לְפָנֹות
הַיּוֹם נִכְנַסְתִּי אֵלָיו וְ"ל, כִּי יִדְעַתִּי שֶׁעֵתָה אֵי אֶפְשֶׁר שְׂוִיתִזְרוּר
אוֹתִי לְבֵיתִי, כִּי כְּבָר פָּנָה הַיּוֹם. וְהִתְחִיל הוּא וְ"ל לְדַבֵּר עִמִּי
בְּצַחוֹת לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ, וְאָמַר לִי: לֹא יִדְעַתִּי כָּלֵל שִׁישׁ לְךָ עֵתָה
מְנִיעוֹת כְּאַלְהָ. אֵלֹו הָיִיתִי יוֹדַע – בְּוֹדָאֵי הָיִיתִי מְכָרַח לְחִזּוּר
לְבֵיתֶךָ, וְלֹא הָיָה מוֹעִיל שׁוֹם דְּבָר, רַק הָיִיתִי מְכָרַח לְשׁוֹב
לְבֵיתֶךָ. אֲךֹּ עֵתָה שְׁכַבְּר אֶתָּה בְּכָאֵן – סוּף כָּל סוּף כְּשֶׁנִּפְטָרִין
מִכָּל מַה שֶׁעוֹבֵר עַל הָאָדָם, אִזִּי בְּוֹדָאֵי עֵנִין זֶה טוֹב יוֹתֵר מִן
הַכָּל. וְאָמַר בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנֹו בְּזֶה הַלִּשׁוֹן: אִז מַע קוֹמַט אֲלִדְיִנְג
אִיבַעַר, אִז דָּאָם פָּאָרַט בְּעַסְעַר. וְזִכִּיתִי לְהִיּוֹת אֲצִלּוֹ עַל
שְׁבוּעוֹת, וְשִׁמְעַתִּי הַתּוֹרָה הַנּוֹרָאָה "וְאֵת הָעֲרֻכִים צִוִּיתִי" (בְּלִקוּטֵי
תַּנְיָא סִימָן ד), וְכַתְּבַתִּי אוֹתָהּ בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְּבַרְךָ. וּבְעֵנִין זֶה יֵשׁ

אורות שבועות המועדים 11

הרבה לספר, איך היה מתנהג עם אנשיו בענינים כאלה, כשהיו שואלים אותו על עסק זה כנ"ל שיש בו מסירת נפש, שהיה מונע את האדם - אף על פי שבאמת היה חפץ מאד שיהיה אצלו. ואמר בפרוש: כששואל אותי, אני מכרח להשיבו כך. ויש בענין זה מעשיות נפלאים, מה שעברו על כמה מאנשי שלומנו בענינים כאלה: (ימי מוהרנ"ת אות לה)

ריקודים כל הלילה:

בליל שבועות אחר גמר אמירת התקון בנהוג היו אנשי שלומנו מרבים ברקודים מאד. היה פעם שרקד רבי ברוד חתן רבי געציל וצ"ל עם בני חבורתו בהתלהבות משך כל הלילה, עד שהגיע עת התפלה: (שיש"ק)

איך וויס איך בין נישט דער רבי!!!

ב"שבועות הגדול" שהיה אז התעוררות גדול וכו', מרב הדבורים הנפלאים שדבר מוהרנ"ת, התלחשו אנשי שלומנו לעצמם על מוהרנ"ת, באמרם: הרי הוא בעצמו הרבי - מרב ההתפעלות שהיה לאנשי שלומנו ממנו. כשהבחין בזה מוהרנ"ת צעק: אני יודע שאני לא הרבי, אני יודע שאני לא הרבי. "איך וויס איך בין נישט דער רבי, איך וויס איך בין נישט דער רבי": (שיש"ק)

אורות שבועות המועדים

נז

היזהרו נא לבל תעשו "עגל"...

אחר "שבועות הגדול" שהיו אצל מוהרנ"ת ז"ל קבוצ רב של תלמידים עובדי ה' באמת ובתמים, והיתה אז התעוררות נפלאה עד שכנו את חג השבועות הזה בשם: "דער גרויסער שבועות" [שבועות הגדול]. אמר מוהרנ"ת ז"ל לאנשי שלומנו שנסעו ונפרדו מאתו: "עכשו, אחר שקבלנו את התורה, צריכים להזהר מעתה לבל לעשות "עגל": (שיש"ק)